

Giới thiệu Yêu Em Từ Kiếp Trước

Thể loại: Hiện đại, trùng sinh, sủng, ngọt

Trong cuộc sống, có mấy người yêu nhau có thể cùng nhau đi đến cuối đời, cùng nhau ngắm nhìn hoàng hôn gần khuất phía trời xa.

Truyện kể về một đôi vợ chồng già có một cuộc sống bình dị suốt mấy chục năm tại một thế giới xa lạ, nhìn con cháu đông vui cũng là điều viên mãn của cuộc đời.

Tuy cả hai không nói ra nhưng ước nguyện của họ chính là có thể nắm tay nhau rồi xa nhân thế, đến khi chết vẫn có thể cùng nhau.

Nhưng số phận kỳ diệu đã đưa hai người trở về thời trẻ của họ tại thế giới ban đầu. Vốn tưởng rằng hai người sẽ xa nhau mãi mãi nhưng không ngờ họ lại gần nhau đến vậy.

Hóa ra kiếp trước chúng ta là người xa lạ, kết duyên với nhau tại một thời không vô định rồi lại gặp nhau tại nơi bắt đầu. Đã có duyên, anh sẽ không buông tay em, anh muốn chúng ta sẽ có thể lại đầu bạc răng long, anh muốn em kiếp này, kiếp sau, vĩnh viễn đều chỉ có thể là vợ của anh...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Từ Kiếp Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Viên mãn

Phương Mộc Đan

Lâm Cảnh Tinh dịu dàng nhìn người phụ nữ bên cạnh, cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai của bà ấy, trên mái tóc hai người cũng đã điểm đầy hoa râm, người phụ nữ kia cũng tựa đầu vào vai ông ánh mắt mê ly nhìn về phía xa. Lâm Cảnh Tinh năm nay đã hơn tám mươi tuổi, các bệnh về tuổi già cũng đã xuất hiện, ông biết mình đã không còn bao nhiêu thời gian, đến khi con người ta gần đối diện với hạn cuối của đời mình thì những ký ức thời trẻ hiện rõ từng cảnh một.

Ông đã sống tại thế giới này cũng gần một đời người, bao nhiêu oán hận của kiếp trước dường như đã biến mất theo thời gian, cuộc đời này của ông có thể nói là viên mãn, con cháu của ông từng người cũng đã có cuộc sống tốt, coi như đối với ông thập phần hiếu thảo.

Mà điều viên mãn nhất trong cuộc đời của ông là lấy Lý thị làm vợ, người phụ nữ này đã theo ông gần sáu mươi năm, khi còn trẻ cùng ông chịu biết bao cay đắng, cực khổ, nhưng bà không than vãn dù chỉ một câu, luôn tận tâm chăm sóc một lòng một dạ, người con gái xinh đẹp dịu dàng ấy bất chợt đã trở thành một loại tâm niệm duy nhất khiến ông níu kéo cuộc sống này. Lý Ngọc Hành lấy Lâm Cảnh Tinh ông không vì tình yêu, nhưng cho đến tận hôm nay, giữa ông và bà ấy hiện diện không chỉ có tình yêu mà còn là tình thân.

Lâm Cảnh Tinh bỗng nhiên ho khan dữ dội, Lý Ngọc Hành hốt hoảng rót cho ông một chén trà nhuận khí, bàn tay bé nhỏ chụp lưng ông vỗ nhẹ nhàng, Lâm Cảnh Tinh nhìn hành động của bà thì rất muốn cười, nhưng vừa cười thì một luồng ngứa ở cổ muốn thoát ra, Lý Ngọc Hành vỗ vỗ lưng ông, oán trách nói:

“Đã lớn tuổi rồi sao không biết kiểm chế, xúc động như vậy làm gì, dọa chết tôi.”

Nhìn vợ mình oán trách, Lâm Cảnh Tinh cười cười nhẹ hơi trêu:

“Còn không phải Hành nhi khiến ta vui vẻ sao? Cái này cũng không phải lỗi của phu quân nha.”

Nghe phu quân của mình nói như vậy, dù đã có tuổi Lý Ngọc Hành vẫn không nhịn được mà đỏ mặt, mắng một câu “già mà không nên”, nhưng vẫn nhu thuận dựa vào vai ông. Chính bà cũng biết thời gian của ông ấy không còn nhiều, trong lòng rất lo sợ nhưng phần nhiều là chấp nhận, dù sao hai người cũng đã không còn vướng bận gì tại nhân thế nữa. Bà chỉ cảm thấy khô sở, nếu như bà chết trước thì tốt rồi, nói cho cùng là bà không bỏ được ông ấy, nghĩ đến đây nước mắt không nhịn được rơi xuống.

Lâm Cảnh Tinh thấy vợ mình khóc như vậy thì đau lòng không thôi, nhẹ giọng trách cứ lại an ủi nói: “Sao tự nhiên lại khóc lóc như hải tử vậy, thôi đừng khóc, lớn tuổi rồi khóc không tốt cho thân thể, có chuyện gì không vui nói cho phu quân nghe được không?”

Bị giọng điệu dỗ dành tiểu nương tử như vậy nói với mình, Lý Ngọc Hành cảm thấy thẹn thùng, hừ một tiếng, nhưng trong lòng lại ngọt ngào ấm áp. Lâm Cảnh Tinh hiểu rõ trong lòng bà đang nghĩ tới cái gì nhưng cũng không nhắc tới, chỉ muốn dẫn bà ấy sang chuyện khác.

Tiếp theo những ngày sau đó, hai người vẫn cùng nhau bình yên trải qua những thời khắc cuối đời, một ngày họ Lý Ngọc Hành an tĩnh qua đời trong giấc ngủ, bà chỉ nằm đó ra đi thật nhẹ nhàng, trên môi còn vương một nụ cười xinh đẹp.

Lâm Cảnh Tinh nhẹ nhàng cầm tay Lý Ngọc Hành ủ trong ngực, mỉm cười nói:

“Lúc còn trẻ Hành nhi thích nhất là được phu quân trang điểm cho phải không, còn nói phu quân trang điểm thật khéo tay, nhưng lúc đó phu quân quá bận ba không được mấy lần trang điểm cho Hành nhi, chắc chắn là nàng oán chết ta rồi, hôm nay để phu quân về mày cho nàng có được không?”

Ông đưa đôi tay đặt lên gò má đã không còn huyết sắc của Lý Ngọc Hành, đặt lên đó một nụ hôn. Sau đó ông cẩn thận thoa son về mày cho bà, từng bước từng bước đều là thận trọng, trên môi ông luôn mang một nụ cười ôn nhu. Cuối cùng mặc lên cho bà một bộ đồ tân nương đỏ rực, xong xuôi ông cũng thay cho mình một bộ y phục tân lang, ngồi xuống bên giường.

“Cả đời này là ta nợ nàng một lễ cưới đúng nghĩa, ta biết nàng không trách ta nhưng ta vẫn luôn để nó trong lòng, nàng theo ta chịu khổ bao nhiêu năm nay, vẫn là đến lúc này mới được trọn vẹn đi.”

Lâm Cảnh Tinh mặc dù cười nhưng trên khóe mắt bất chợt đã rơi xuống một dòng lệ, thật ra bản thân ông cũng đã quá mệt mỏi nhưng ông thà rằng mình là người nhìn người kia chết đi, ông đau lòng khi bà khổ sở bởi chính hiện tại ông cũng rất khổ sở cho nên ông gắng gượng, chờ bà ra đi.

Ngồi nhìn bà một lúc lâu, ông đứng dậy ngồi lên giường nằm xuống, tay hai người đan vào nhau không một khoảnh hở, ông quay sang nhìn bà lần cuối rồi từ từ nhắm mắt.

“Hành nhi, nếu có kiếp sau nhất định chúng ta sẽ lại là vợ chồng.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Từ Kiếp Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Trở về

Phương Mộc Dân

Lâm Cảnh Tinh trầm mặc nhìn tờ báo trước mắt, tính ra hắn đã trở về hiện đại được hai ngày rồi, và hai ngày nay hắn vẫn luôn ở trong bệnh viện. Lúc đầu Lâm Cảnh Tinh nghĩ mình có thể đến một thế giới khác nhưng lập tức liền có thể bác bỏ vì sau đó ý tá của bệnh viện trả cho hắn giấy tờ tùy thân. Hiện tại hắn là Lâm Cảnh Tinh năm 17 tuổi và đang du học tại Mỹ.

Lâm Cảnh Tinh cười lạnh, du học? Còn không phải là cưỡng chế ra nước ngoài tu tâm dưỡng tánh sao. Lâm Cảnh Tinh đã qua mấy chục năm sống ở đất khác nên một số người, một số vật hiển nhiên không nhớ rõ, tuy nhiên có một số chuyện cho dù trải qua mấy kiếp muốn quên cũng quên không được a.

Hiện tại Lâm Cảnh Tinh vừa mới sang Mỹ được một tháng, được người tự xưng là cháu trai của bà mẹ hắn dẫn đi ăn chơi, cũng là nguyên nhân khiến hắn phải nhập viện, mà nguyên nhân gì, hình như là đánh nhau, sau đó không biết tại sao về nước, rồi sau đó không biết tại sao bị Tần Hình lừa khiến Lâm gia phá sản, cuối cùng bị ném xuống biển.

Lâm Cảnh Tinh cũng không cố gắng nhớ lại, trải qua một đời hắn cũng đã không còn oán niệm nào, nói cho cùng Lâm gia suy bại cũng do một tay hắn gây ra không phải sao, nếu như vậy thì có thể trách ai?

Nghĩ đến ông trời cũng thật trêu người, cuộc sống ở cổ đại của hắn đã quá viên mãn rồi, vì sao lại cho hắn trở về làm gì, ở đây hắn cũng chỉ là một con người cô đơn, không có Hành Nhi, hắn cũng thật không muốn tiếp tục ngốc nữa.

Nhưng mà, nếu như hắn quay về đây rồi thì Hành Nhi có đi theo không, ý nghĩ chợt lóe nhưng cũng nhanh chóng bị Lâm Cảnh Tinh bác bỏ, hắn có thể tới đây là vì hắn vốn dĩ là người ở đây, thế nhưng Hành Nhi không phải. Lâm Cảnh Tinh thất vọng tựa vào lưng giường thờ dài. Chẳng lẽ ý của ông trời là muốn mình thay đổi kết cục Lâm gia? Nhưng mà không có mình quấy rối thì chắc hẳn Lâm gia sẽ không rơi vào kết cục thảm hại đi.

Đang suy nghĩ không thông thì người mẹ trong truyền thuyết của Lâm Cảnh Tinh xuất hiện, bà ấy trong trí nhớ của Lâm Cảnh Tinh đã biến mất không còn dấu vết, lúc này bà xuất hiện thì hắn cũng mất một lúc mới nhận ra. Mẹ Lâm Cảnh Tinh tuy đã gần bốn mươi nhưng làn da được bảo quản rất tốt nên không nhìn ra tuổi tác. Thấy vẻ mặt Lâm Cảnh Tinh xa lạ nhìn mình, Điều Mẫn Nhi tưởng là hắn giận mình không đến thăm hắn sớm, nhẹ giọng nói:

“Tiểu Tinh à, con cảm thấy thế nào rồi, mấy hôm nay mẹ thật bận không có thời gian vào thăm con, con đừng giận mẹ.”

Thấy Lâm Cảnh Tinh không có phản ứng, bà ta lộ ra gương mặt đầy son phấn nhỏ ra hai giọt lệ ách thanh nói:

“Tất cả cũng tại ba con, bị mẹ con kia dụ dỗ ném con sang đây chịu khổ, thật là ba con đã bị mẹ con nhà đó che mắt đến lúc này rồi, bỏ mẹ cũng không sao nhưng ngay cả con trai ruột của mình cũng nhẫn tâm vứt bỏ.”

Nhìn Điều Mẫn Nhi cố tỏ ra vẻ mặt đáng thương nhưng trong giọng nói lộ ra tia căm phẫn không cách nào che giấu, Lâm Cảnh Tinh mặt vô biểu cảm nói:

“Con cảm thấy cũng không sao, dù sao con cũng tự do khi ở đây, không ai quản thúc con thấy rất tốt, hơn nữa con không phải còn có mẹ sao, ba không cần con nhưng con có thể sống với mẹ mà, phải không? Mẹ không định cũng bỏ con chứ?”

Nghe Lâm Cảnh Tinh nói như vậy, Diêu Mẫn Nhi liền hoảng hồn, không phải nghe mình nói như vậy nó nên tức giận đòi trở về sao, còn muốn ở với mình, cái này làm sao được. Biểu cảm trên mặt cứng đờ, nhìn Lâm Cảnh Tinh nói:

“Làm sao có thể, hiện tại con nên dưỡng thương cho tốt, sau khi xuất viện mẹ sẽ thu xếp tốt cho con, sẽ không để Lâm gia ức hiếp con.”

Cho dù có tỏ ra từ ái nhưng vẻ mặt lúng túng của bà đã bán đứng bà, là thu xếp chứ không phải là mang về sống cùng, người mẹ này đúng là tốt với hân a.

“Mẹ, con cảm thấy hơi nhức đầu, con muốn nghỉ ngơi một lát.” Lâm Cảnh Tinh mệt mỏi nói.

Diêu Mẫn Nhi lúc này cũng ước gì mau rời khỏi, thấy Lâm Cảnh Tinh nói mệt liền bắt lấy con ngựa này mau chóng đi ra. Nhìn bóng lưng của bà đi xa dần, Lâm Cảnh Tinh nhắm mắt thở dài, toàn bộ bi kịch của hân không phải từ sự giáo dục của mẹ hân sao, từ nhỏ đã dạy hân đến vô pháp vô thiên, sau khi ly dị với ba Lâm lại xúi giục hân phá rối, hân còn tưởng mẹ thật sự bị ba lừa gạt, nhưng đến cuối cùng hân mới biết người bị phản bội là ba. Người đàn ông kia của mẹ chính là chủ mưu khiến Lâm gia phá sản.

Nếu thật sự khiến hân trở về là vì muốn giúp Lâm gia thì hân cũng sẽ tiếp nhận, dù sao hân cũng không nghĩ sẽ tự tử, trong lòng hân vẫn hi vọng Hạnh Nhi của hân đã đến đây, có thể ở nói nào đó chờ hân cũng nên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Từ Kiếp Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Về nước

Phương Mộc Đan

Lâm Cảnh Tinh gốc ở Mỹ ba năm, trong ba năm này Lâm Cảnh Tinh cắt đứt mọi liên lạc với Diêu Mẫn Nhi, dứt khoát nghỉ học ở trường và chuyển chỗ ở, dù sao cũng là người già gần chín mươi lại ngồi học chung với một đám nhóc mới lớn hân làm sao chịu nổi, đồng thời hân cũng không muốn ngày ngày bị Diêu Mẫn Nhi lải nhải bên tai, cho dù hân không bị ảnh hưởng nhưng cũng rất phiền a.

Lâm Cảnh Tinh dùng thời gian ba năm để gầy dựng nên sự nghiệp của mình, hiển nhiên hân đi con đường ngắn nhất để có vốn chính là chơi cổ phiếu, lăn lộn ở cổ đại mấy chục năm cũng không có lạc hậu khi dùng ở hiện đại, phải biết người cổ đại so với hiện đại càng khéo léo và tinh tế hơn a.

Hân ở Mỹ mở một công ty sản xuất game, trong giới vẫn có một chút danh tiếng, hiển nhiên với danh tiếng này thì về tới quê nhà của mình thì rất có danh tiếng nha. Đồng thời hân cũng đã thành công lấy 7,5% cổ phần Lâm thị từ tay một nhà đầu tư nước ngoài của Lâm thị, dùng xem thường 7,5% này, trong lúc cần thiết vẫn là một viên thuốc hồi sinh hữu dụng.

Hân cũng đã cho người điều tra tin tức của Lý Ngọc Hành, nhưng kết quả khiến hân rất thất vọng, nghĩ chẳng lẽ mình và nương tử không còn cơ hội gặp nhau, dù trong lòng vẫn còn ần ần hy vọng nhưng vẫn khiến hân khổ sở không thôi. Đặt tay lên tim, Lâm Cảnh Tinh có cảm giác rất kỳ lạ, giống như có một điều gì đó thúc giục hân trở về. Trở về? Đúng vậy, nếu hân cứ ở đây thì làm sao không thử về nước mà tìm? Hân tin bản thân không có nghĩ sai, nhất định là Hành Nhi có ở thế giới này.

Nói liền làm, Lâm Cảnh Tinh gọi điện đặt vé về trong ngay trong ngày.

Lâm Thái An nhận cuộc gọi xong thì tức giận đập bàn, người phụ nữ bên cạnh nhỏ nhẹ khuyên bảo:

“Ông đừng tức giận như vậy, có gì từ

từ nói.”

“Từ từ cái gì, chuyện lớn như vậy bà kêu tôi làm sao bình tĩnh, cái thằng con bất hiếu đó muốn chọc cho tôi tức chết mới vừa lòng mà.”

Thấy Lâm Thái An tức giận không nhẹ, Triệu Lệ Tinh lo lắng hỏi:

“Ông nói có phải Tiểu Tinh không, có phải nó xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Nó có thể xảy ra chuyện gì, nếu không phải tôi kêu người thăm dò tình hình của nó bên Mỹ thì không biết tôi còn bị lừa tới khi nào. Bà có biết nó đã bỏ học bên đó ba năm rồi, hơn nữa còn đổi chỗ ở, bà nói coi, nó muốn cắt đứt với tôi có phải không?”

Lâm Thái An tuy rằng lời nói tức giận nhưng trong giọng điệu lại mang nét khổ sở, Triệu Lệ Tinh thấy ông ấy như vậy thì đau lòng không thôi, không thể làm gì khác hơn là khuyên nhủ:

“Ông à, vẫn còn chưa chắc chắn mà, biết đâu Tiểu Tinh nó có vấn đề gì thì sao, dù sao cũng là cha con, huyết thống ràng buộc cũng không phải nói cắt

liền cắt được.”

Nghe Triệu Lệ Tinh nói như vậy, trong lòng Lâm Thái An cũng dễ chịu đôi chút, nhưng vẫn khó sở nói:

“Bà nói nó có phải trách tôi đưa nó ra nước ngoài một mình hay không, thật ra tôi chỉ cần nó nhận sai, chịu sửa đổi tính tình thì tôi cần gì đưa nó đi, bây giờ ngay cả tung tích của nó cũng không biết thì sao tôi có thể không khó chịu.”

Càng nghĩ càng lo lắng, Tiểu Tinh dù sao từ nhỏ cũng được nuông chiều lớn, lần này lại không biết phiêu bạt ở đâu, ông cũng đã điều tra chỗ mẹ nó, nhưng mẹ nó cái gì cũng không biết khiến ông cần bất an hơn, ông chỉ có đứa con này, nếu nó có chuyện gì bảo ông làm sao mà sống.

“Hay là chúng ta tiếp tục gọi thêm người tìm nó đi, nhiều người nhiều sức, nhưng mà nếu tìm được rồi ông phải để con nó trở về nhà, chúng ta cố gắng dạy dỗ là được rồi, để dưới mắt chúng ta vẫn an tâm hơn mà.”

Nói xong trong lòng Triệu Lệ Tinh cũng cảm thấy buồn bã, bà là thật tâm đối đã với đứa nhỏ này, dù sao cũng là một đứa nhỏ đáng thương, nhưng mà bà biết bản thân mình có danh phận mẹ kế, dù nói thế nào thì người ta cũng không tin, lời đồn bên ngoài không phải bà không nghe thấy, chính bà cũng đã gõ con trai bà nhiều lần, nói với nó đây là sản nghiệp Lâm gia, Lâm gia có ân với bọn họ, bọn họ không thể lấy oán báo ân. Nếu lần này Tiểu Tinh bình an trở về, bà kêu Tiểu Hoan từ chức đi vậy.

Lâm Thái An nhìn thấy vợ mình buồn rầu trong lòng cũng không thoải mái, ông đương nhiên biết bà đang nghĩ gì, thờ dài, ông cũng muốn để Tiểu Tinh thừa kế công ty nhưng nó như vậy giao cơ nghiệp cho nó chắc chắn sẽ bị lụng bại, cho nên ông quyết tâm bồi dưỡng con riêng của vợ làm người thừa kế, đứa nhỏ này có tư chất làm người thừa kế hơn.

Đang lúc hai người mỗi người một ý nghĩ thì bên ngoài vang lên tiếng của người làm, lúc này có người chạy vào, thờ học học nói:

“Ông chủ, thiếu gia trở về rồi.”

“Cái gì?”

Lâm Thái An đứng bật dậy, đang muốn hỏi kỹ người làm có đúng hay không thì nhìn thấy phía sau Lâm Cảnh Tinh đang đi tới, mỉm cười nhìn ông:

“Ba, con về rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Từ Kiếp Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Biến hóa

Họ Lâm không nghĩ đang lo hần không biết tìm Lâm Cảnh Tinh ở đâu thì lúc này hần đã quay về, Lâm Thái An và Triệu Lệ Tinh đầu tiên là ngăn người, sau đó Lâm Thái An tức giận tiến về phía Lâm Cảnh Tinh định vung một cái tát thì được Triệu Lệ Tinh ngăn lại, hung hăng nắn:

“Cái lão già này, ông đang làm gì vậy hả, vất vả lắm Tiểu Tinh mới trở về, ông định đánh cho nó bỏ đi hay sao?”

Nghe vợ mình nói như vậy, Lâm Thái An cũng thấy mình quá nóng giận nhưng vẫn lớn giọng nói:

“Nó còn dám bỏ đi, nếu nó dám xem tôi có đánh gãy chân nó không.”

Triệu Lệ Tinh không thèm để ý ông, quay sang Lâm Cảnh Tinh nói:

“Tiểu Tinh à, con đi đường cũng mệt rồi, mau lên phòng nghỉ ngơi đi, lát nữa xuống ăn cơm.”

Lâm Cảnh Tinh gật đầu rồi sải bước lên lầu.

Lâm Cảnh Tinh gặp lại hai người cũng không có cảm xúc gì nhiều, tính ra số tuổi của hần còn lớn hơn hai người này cộng lại, còn phải bắt hần cảm động nước mắt giàn giụa sao, làm sao được chứ.

Nhìn bóng lưng của Lâm Cảnh Tinh lên phòng Triệu Lệ Tinh mới hoàn hồn, trong lòng có cảm giác khó hiểu, vì sao lúc này nói chuyện với nó bà lại có cảm giác thừa chuyện với trường bối thế này. Chắc là mấy ngày qua ngủ không được ngon nên xuất hiện ảo giác mà thôi.

Lâm Cảnh Tinh vào phòng đóng cửa, lúc này mới móc chiếc điện thoại sắp bị người ta gọi đến cháy ra, đặt lên tay nghe:

“Cuối cùng thì anh cũng chịu nghe máy rồi hả, làm sao anh có thể nói về nước là về nước, bỏ lại mọi chuyện dồn lên đầu tôi thế này, anh làm vậy thật không có nghĩa khí...”

Lâm Cảnh Tinh nhu nhu trán, quăng chiếc điện thoại lên giường rồi mở laptop lên, gửi đi một số công văn quan trọng. Sau một lúc thì đặt điện thoại lại trên tai, nói:

“Giúp tôi liên hệ thị trường ở Trung Quốc, tôi muốn trong thời gian ngắn nhất công ty có thể chiếm thị phần quan trọng tại thị trường này.”

“Này sao...”

Không đợi người đầu dây than thở, Lâm Cảnh Tinh dứt khoát cúp điện thoại, nếu đã về thì không nên trì hoãn chi nhánh ở đây nữa, tạo một tiếng vang cũng không tồi.

Trong lúc dùng cơm, Lâm Thái An nhắc đến chuyện muốn Lâm Cảnh Tinh vào Lâm thị làm việc, tuy Lâm Cảnh Tinh có hơi khó chịu khi lại nói chuyện trong lúc dùng cơm nhưng vẫn nhin xuống, lại nói nơi này không phải gia đình danh giá ở cổ đại, câu nệ lễ tiết làm chi, Lâm Cảnh Tinh từ chối nói:

“Con không định vào làm ở Lâm thị.”

Lâm Thái An nghe vậy thì nhú mày không vui, Lâm Cảnh Tinh không để ý nói tiếp:

“Con hiện tại đang làm việc cho Cảnh Hành, con không có ý định nghỉ việc.”

“Cái gì? Con nói nhà sản xuất game Cảnh Hành? Sao con...”

Lâm Thái An nghe con mình nói vậy thì đứng người, ông ngàn vạn lần cũng không tin nổi con mình có thể làm việc cho doanh nghiệp lớn như vậy. Cảnh Hành cũng là doanh nghiệp mà Lâm thị đang muốn hợp tác a. Mà ông định hỏi Lâm Cảnh Tinh sao có thể nhưng lời chưa kịp nói ra đã bị Lâm Cảnh Tinh cướp lời.

“Lâm thị con không có hứng thú, trong ba năm con ở Mỹ cũng đã tìm ra cho mình công việc yêu thích, lần này trở về chính là để làm việc ở chi nhánh trong nước.”

Lâm Thái An nghe Lâm Cảnh Tinh nói như vậy thì trong lòng vô cùng vui mừng, con trai thật có tiền đồ, tuy rằng không làm việc cho công ty nhà mình nhưng tự phần đầu bên ngoài thì càng chứng tỏ bản lĩnh hơn, lúc này nhìn mà xem, mới chỉ đi ba năm nhưng khí thế còn muốn uy nghiêm hơn cả ông, lúc này thực ra khi nói chuyện với nó cũng có chút lo sợ, cứ có cảm giác như đang nói chuyện với lão gia tử vậy. Nhưng mà con trai uy nghiêm cũng không tốt, sau này ông cũng không tiện dạy dỗ.

Khẽ thở dài, bất quá vẫn còn tốt hơn trước kia, ông nhìn Lâm Cảnh Tinh hài lòng nói:

“Nếu con đã có ý muốn như vậy thì ba sẽ ủng hộ, bất quá sau này có khó khăn gì cần ba giúp thì cứ lên tiếng, tuy rằng Lâm thị là doanh nghiệp trong nước nhưng cũng không đến mức thua kém công ty trẻ Cảnh Hành, sẽ không để con chịu thiệt.”

Lâm Cảnh Tinh mỉm cười không nói, trong lòng nghĩ rằng có lẽ các công ty lớn muốn hợp tác với Cảnh Hành hay nói đúng hơn là muốn nuốt công ty trẻ chỉ mới thành lập được ba năm này đi, hẳn cũng muốn xem các đại gia tộc này miệng lớn đến cỡ nào.

Lâm Thái An vừa nói xong thấy Lâm Cảnh Tinh không nói gì, có cảm giác mình vừa nói gì khiến nó không vui, nghĩ lại cũng thật áp lực, nhìn sang Triệu Lệ Tinh thấy bà cũng chỉ ăn không nói. Tuy vậy trong lòng hai ông bà khẳng định từ nay về sau chắc chắn trong nhà lại có thêm một lão gia tử xem chừng bọn họ rồi a. Nếu Lâm Cảnh Tinh biết suy nghĩ của họ chỉ sợ càng không vui, điều này cũng chỉ là thói quen, bản thân hẳn cũng đâu muốn trở thành người già trong mắt mọi người đâu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Từ Kiếp Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Gặp rắc rối

Tin tức Cảnh Hành muốn phát triển trong nước lập tức biến thành cuộc chiến của mấy công ty lớn trong nước, cũng có vài công ty khinh thường Cảnh Hành chỉ là ngựa non mới ra trận, một mặt muốn xem kịch vui. Nhưng điều đáng nói là Cảnh Hành lại bất động, một chút tin tức cũng không lộ ra, hơn nữa người đại diện của Cảnh Hành lại thần thần bí bí khiến mấy người muốn hợp tác không biết nắm lấy đường nào. Ngay cả Lâm thị, dù biết Lâm Cảnh Tinh làm việc trong Cảnh Hành nhưng cũng chỉ nghĩ hắn giữ chức vụ nhỏ mà thôi, nên từ đầu Lâm Thái An cũng không hỏi Lâm Cảnh Tinh tránh hắn bị khó xử.

Tần Hoan cũng đã biết Lâm Cảnh Tinh trở về nhưng đã qua mấy ngày chưa có cơ hội gặp mặt, nói thật đối với người em trai ngang hông này Tần Hoan cũng không giống như mẹ luôn luôn khắp nơi quan tâm, cuối cùng chỉ nhận lại khinh miệt. Với hắn, hắn chỉ thật lòng kính trọng dưỡng Lâm, cho nên cố gắng giữ vững sự nghiệp của dưỡng, hắn biết dưỡng bồi dưỡng hắn thành người kế nghiệp, điều đó khiến hắn rất cảm động, tuy nhiên nếu một ngày dưỡng bắt hắn giao trả Lâm thị hắn cũng sẽ sẵn lòng, nhưng mà tên nhóc kia vẫn tiếp tục vô lễ với mẹ thì hắn thì khẳng định hắn sẽ không bỏ qua.

Lần này Lâm Cảnh Tinh trở về, mẹ kêu hắn chiêu cố Lâm Cảnh Tinh, sợ nó ở nhà buồn bức nên bảo hắn dẫn cùng nó đi tụ họp với bạn bè. Đám người

kia nếu biết Lâm Cảnh Tinh cũng tới chắc chắn lại có chuyện xung đột, cuối cùng cũng là hấn thu dọn.

Thấy Tần Hoan buồn rầu vò đầu bứt tóc, Lý Dịch vỗ vỗ vai bạn, hỏi:

“Này Tần Hoan, có chuyện gì phiền muộn hay sao, nếu không biết còn tưởng cậu bị Lâm Cảnh Tinh hiền lành về hành nữa đấy.”

Nghe Lý Dịch nói khiến Tần Hoan kinh ngạc, chớp mắt nhìn hấn. Lý Dịch kinh hãi che mặt:

“Không phải chứ, tôi chỉ nói chơi thôi mà, không phải là thật chứ.”

Tần Hoan thở dài gật đầu, nói:

“Hôm nay mẹ tôi bảo nó tới đây, kêu tôi chiều cổ.”

“Cái gì?”

Lý Dịch há miệng, lắp bắp nói:

“Linh Gia mà nhìn thấy Lâm Cảnh Tinh thì sẽ phiền lắm đó.”

“Cho nên tôi mới buồn phiền đây.” Tần Hoan bắt đầu nói.

Đột nhiên một giọng nữ vang lên: “Các cậu nói Lâm Cảnh Tinh tới? Hấn tới thì tới sao hai người lo âu như vậy?” Lý Linh Gia khó hiểu nhìn hai người.

“À không, chúng tôi lo lắng cậu không thoải mái thôi.” Lý Dịch cười cười nói.

“Có gì không thoải mái, nếu Lâm Cảnh Tinh không gây chuyện với tôi, tôi cần gì khó chịu, tôi cũng đâu phải người hẹp hòi.”

“Phải, phải, cậu là người rất rộng lượng.” Lý Dịch cười lạnh nói. Lý Linh Gia bị chọc giận, lao lên nhéo Lý Dịch. Tần Hoan nhìn hai người nháo một hồi cũng cảm thấy dễ chịu, đột nhiên một giọng nói chế nhạo vang lên:

“Dò, đây không phải đại thiếu gia Lâm gia sao, thật không dễ mà gặp nha.”

Một tên bên cạnh hừ lạnh nói: “Lâm đại thiếu gia gì chứ, người ta họ Tần đó, anh đừng gọi sai.”

Lý Dịch muốn xông lên đối khẩu với bọn họ, nhưng bị Tần Hoan cản lại. Tần Hoan nhìn nam nhân cả lợ phát phờ trước mặt, trầm giọng nói:

“Trần thiếu gia muốn nói thế nào tôi cũng không có ý kiến, nhưng mà tôi nghe nói Trần nhị thiếu gia đã tiến vào học quản lý Trần thị rồi phải không, thảo nào cậu lại rảnh rỗi như vậy.”

Trần Việt Văn nghe Tần Hoan nói vậy thì cực kỳ tức giận, đó vẫn là cái gai trong lòng hấn, nay bị người nói thẳng ra như vậy không cách nào kiềm chế, chỉ tay thẳng vào Tần Hoan quát:

“Mày cho mày là cái thá gì, chẳng qua chỉ là một đứa con hoang mà thôi, dám ở đây lên mặt với bọn thiếu gia, hừ, Lâm thị sớm muộn gì cũng phải trả về cho cho Lâm Cảnh Tinh, tới lúc đó mày cũng chỉ là con chó ở góc đường.”

“Tôi không biết từ khi nào mà chuyện của Lâm gia chúng tôi lại để cho Trần gia định đoạt.”

Tất cả hướng về phía người đang nói thì thấy người đó chính là Lâm Cảnh Tinh vừa mới được nhắc tới, Lâm Cảnh Tinh ung dung bước tới bàn của Tần Hoan, rót cho mình một ly rượu chậm rãi nhắm nháp, thấy Lâm Cảnh Tinh xuất hiện, trừ đám người Tần Hoan ai cũng ôm tâm trạng xem kịch vui, khẳng định hôm nay Tần Hoan phải chịu mất mặt. Trần Việt Văn trung ra một bộ mặt cười đi tới khoác vai Lâm Cảnh Tinh nhưng đã bị Lâm Cảnh Tinh tránh đi, giơ cánh tay ở không trung, khuôn mặt Trần Việt Văn cứng đờ, ho khan cười nói:

“Tiểu Tinh a, cậu đã trở về rồi sao? Ha ha, lần này trở về chắc chắn chú Lâm giao Lâm thị cho cậu rồi, lúc đó đừng quên chiều cổ anh em, có phải không?”

Nói xong cả đám hòa theo chúc mừng, nhưng khi thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Lâm Cảnh Tinh thì tất cả lời nói của bị nuốt vào bụng, ngay cả Trần Việt Văn cũng cảm thấy áp lực.

Lâm Cảnh Tinh nhìn Trần Việt Văn nói: “Việc của Lâm gia không đến lượt người ngoài chen vào, nếu cậu thật muốn quản thì tôi sẽ đến hỏi thăm chú Trần một chuyện, hỏi xem đây có phải là ý của chú hay không.”

Đám người kinh hãi nhìn Lâm Cảnh Tinh, lời hấn vừa nói ra cực kỳ uy nghiêm, giống như người nói là trưởng bối nhà họ vậy, Trần Việt Văn một lúc thì hoàn hồn, tức giận nói:

“Cậu có ý gì hả, tôi nói giúp cậu mà cậu lại đối với tôi như vậy, Trần Việt Văn này nhìn lầm cậu.”

Lâm Cảnh Tinh nhìn chằm chằm Trần Việt Văn khiến hấn không tự chủ mà cúi đầu, trong lòng cực kỳ đè nén, Lâm Cảnh Tinh chuyển mắt sang nãy

người đi theo Trần Việt Văn phân phó:

“Đưa Trần thiếu gia về, về sau hấn gây chuyện thì nhắc nhở một chút, nếu không tôi sẽ hỏi chuyện các người.”

Cả đám dạ dạ rồi kéo Trần Việt Văn đang thần thờ ra ngoài, người vây quanh cũng tản ra, tất cả đều bị khí thế của Lâm Cảnh Tinh làm cho hoảng sợ. Lý Dịch và Lý Linh Gia vẫn chưa ngậm được miệng ngo ngắc nhìn Lâm Cảnh Tinh, Lâm Cảnh Tinh bị nhìn cũng không thoải mái, ho một tiếng để hai người tỉnh táo, hai người họ không nhìn chằm chằm hấn nữa mà thỉnh thoảng liếc liếc mấy cái.

Tần Hoan cũng quan sát Lâm Cảnh Tinh mấy lần, chính hấn cũng bất ngờ khi Lâm Cảnh Tinh ra mặt cho hấn, chẳng lẽ ở Mỹ vài năm đã sửa đổi tính tình, nếu vậy thì thay đổi này cũng quá lớn rồi a.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Từ Kiếp Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Có phải là em?

Sau buổi tối ở quán bar, Lâm Cảnh Tinh cũng không đi họp đêm lần nào nữa, hiện tại hấn đang rất bận rộn, chỉ nhánh Cảnh Hành trong nước quả thực gặp một chút rắc rối, Lâm Cảnh Tinh có nên cảm thán luật ngầm thương quan tại Trung Quốc hay không, quả nhiên quan không tham thì dân phải buộc quan phải tham, miếng mồi béo bở như vậy nếu không ăn thì sẽ bị người ta chửi ngu a.

Bất quá Lâm Cảnh Tinh cũng không cho đây là thử thách không thể vượt qua, ở cổ đại nếu có quan tham thì dân chúng chỉ biết kêu khổ nhưng ở hiện đại tham quan vẫn bị pháp luật và dư luận chế tài, cho nên sẽ không thể cướp quá trắng trợn. Lâm Cảnh Tinh đã có kinh nghiệm mấy chục năm đối phó tham quan cổ đại nên không lý nào lại sợ luật ngầm phi công khai ở đây.

Hôm nay hấn hẹn một đám cán bộ đến Hương Thụy lâu dùng bữa, bàn việc công trên bàn rượu xưa nay không hề lạc hậu, tuy cuộc nói chuyện không mấy thuận lợi nhưng bọn họ vẫn không ăn được của Lâm Cảnh Tinh một phần tiền, cuối cùng vẫn theo ý muốn của Lâm Cảnh Tinh mà làm, cho nên cả đám người hậm hực chúc rượu Lâm Cảnh Tinh, tuy nhiên cũng phải xem bọn họ có bản lĩnh đó hay không.

Cuộc gọi đúng lúc của trợ lý giúp hấn thoát khỏi ma trận của đám cán bộ, trong lúc chuẩn bị ra khỏi nhà hàng bỗng nhiên hấn nghe thấy một giọng nói quen thuộc bên tai, lập tức hấn đuổi theo người nói, chỉ thấy bóng lưng nhưng hấn khẳng định đó là người hấn đã tìm suốt mấy năm qua, Hành Nhi của hấn!

Trợ lý chạy hòng học đuổi theo Lâm Cảnh Tinh, chỉ thấy hấn đứng ngăn người giữa ngã tư, trợ lý hoảng hồn nhìn chiếc xe hơi vụt qua mặt Lâm Cảnh Tinh, kéo hấn vào lề, vuốt ngực hỏi:

“Giám đốc a, ngài làm tôi hết hồn, ngài có biết suýt nữa ngài bị chiếc xe đó tông rồi không.”

Lâm Cảnh Tinh trừng mắt nhìn hấn, trong mắt hoàn toàn kích động, trái tim của trợ lý sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, trán đổ đầy mồ hôi, nếu lúc này Lâm Cảnh Tinh không lên tiếng khẳng định trợ lý rất có khả năng té xỉu tại chỗ.

“Tôi muốn đến sáng mai có đầy đủ các kiểu đồng phục của học sinh trung học.”

Trợ lý rất muốn nói không thể, thời gian quá ngắn, nhưng hấn có cảm giác nếu hấn nói không lập tức sẽ bị vứt mặt xác, cho nên chỉ có thể đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.

Một đêm này Lâm Cảnh Tinh căn bản không cách nào chợp mắt, giọng nói hôm nay khẳng định là của Hành Nhi, hấn đã đuổi theo nhưng không thấy người đâu cả, vì sao ông trời khiến hấn khổ sở như vậy, nếu như kết quả không như hấn nghĩ thì hấn phải làm sao.

5h sáng, sau khi nhận được email của trợ lý, Lâm Cảnh Tinh lấy xe lao thẳng đến trường học, chính hấn cũng không nhận ra được hiện tại trời vẫn chưa sáng. Cứ như vậy hấn ngồi trong xe chờ trước cổng trường đến khi trời sáng, từng lượt từng lượt học sinh vào hấn vẫn không nhìn thấy Hành Nhi, chẳng lẽ hấn lại sai. Lâm Cảnh Tinh thần thờ gục đầu xuống vô lăng thì bỗng nhiên giọng nói ấy lại vang lên, kéo hấn ra khỏi tuyệt vọng.

“Tiểu Hành, văn nghệ lần này cậu muốn tham gia với tiết mục gì?”

Mã Nghi Hân mang ý dò hỏi Lý Nhượng Hành, trong lòng thập phần chán ghét nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười quan tâm. Lý Nhượng Hành liếc nhìn cô gái làm trò trước mặt, nếu là trước kia khẳng định cô sẽ cảm động việc Mã Nghi Hân quan tâm mình, nhưng nhiều năm lẫn lộn trong đám phụ nhân kinh thành chẳng lẽ trò hề của một tiểu cô nương còn không nhận ra, cô cũng bày ra một nụ cười thân thiện nói:

“Minh dự định sẽ hát một ca khúc, bạn cũng biết đó ngoài hát ra mình cũng không biết làm gì.”

Nghe Lý Nhượng Hành nói vậy Mã Nghi Hân như mở cờ trong bụng, nếu so về giọng hát chắc chắn Lý Nhượng Hành không bằng mình, hôm biểu diễn chỉ cần mình giành lượt hát trước khẳng định phần diễn của Lý Nhượng Hành sẽ trở thành trò cười. Hừ, thời gian này không biết Lý Nhượng Hành làm sao mà lại nổi bật hấn, thu hút ánh nhìn của tất cả nam sinh, cả người trở nên sinh động chứ không giống trước kia nhút nhát không biết giao tiếp.

Nhiều lần mình cũng bày chuyện nói xấu nhưng thành tích của Lý Nhược Hành là thật, cách nói chuyện lại khéo léo hiểu lòng người, ngay cả nữ sinh hay ghen tỵ phần lớn cũng bị cô ta mua chuộc, tức chết mình mà. Nếu lần này thành công, để mình xem cô ta còn được săn đón hay không, lại nói sau đó mình tiếp tục tung tin Lý Nhược Hành dối trá thì chắc chắn Lý Nhược Hành sẽ bị tẩy chay ngay lập tức.

Mã Nghi Hân quay sang thân thiết nắm tay Lý Nhược Hành, vui vẻ nói:

“Giọng hát của Tiểu Hành cũng rất tuyệt mà, khẳng định lần này sẽ đoạt giải.”

Lý Nhược Hành mở to mắt hỏi: “Vậy cậu định tham gia tiết mục gì?”

Hai mắt Mã Nghi Hân khê chuyển động nhưng rất nhanh biến mất, thay vào đó là vẻ mặt khó xử:

“Mình định tham gia tiết mục múa a, nhưng mình múa cũng không tốt, mà thôi, đừng nói chuyện này nữa, mình đi vào lớp thôi.”

Mã Nghi Hân lôi kéo tay Lý Nhược Hành nhưng nhanh chóng bị cô không dấu vết gạt ra, mỉm cười nói: “Mình muốn đi vệ sinh một lát, cậu vào trước đi.”

Nhìn Mã Nghi Hân rời đi, Lý Nhược Hành cười lạnh, toàn bộ biểu tình căm ghét lúc nãy của cô ta cô đều ghi vào mắt hết, lần này cô bé này muốn làm mình bề mặt chắc chắn sẽ chọn tiết mục giống mình hơn nữa còn biểu diễn trước, nhưng mà thật không may cô không có ý định hát nha.

Đang định bước vào lớp thì Lý Nhược Hành cảm thấy có ai đó nhìn mình, đó là một ánh mắt mãnh liệt khiến cô không thể không quay lại, vừa quay lại lập tức cô không kiềm được nước mắt, không thể tin nhìn người trước mặt.

Lý Nhược Hành vẫn còn chưa xác định bản thân có nhìn lầm hay không thì nghe người kia gọi: “Hành Nhi”.

Nghe người đó gọi vậy nước mắt cô càng rơi nhiều hơn, từng bước đi đến chỗ nam nhân kia, nhìn gương mặt không phút giây nào cô không nghĩ tới, không đêm nào cô không nhìn thấy trong giấc mơ, cô sợ tất cả chỉ là mơ. Lúc này, bảo vệ nghe Lâm Cảnh Tinh gọi như vậy liền nói:

“Tôi nói này cậu trai trẻ, cậu có phải bị ảo tưởng về phim cổ trang hay không, thời đại nào còn gọi cái gì Hành Nhi, cậu mau chóng rời khỏi đây, tôi đã nói quy định trong trường không cho người không rõ lai lịch vào, cậu đừng làm khó tôi như vậy.”

Lâm Cảnh Tinh căn bản không nghe người bảo vệ nói gì, chỉ chăm chăm nhìn cô gái trước mặt, là một gương mặt hoàn toàn khác với Hành Nhi nhưng khí chất cùng ánh mắt nhìn hần thì hần có thể khẳng định đây chính là Hành Nhi của hần.

Lâm Cảnh Tinh muốn tiến lên ôm lấy Lý Nhược Hành nhưng bị bảo vệ ngăn cản, cho rằng hần là người ngưỡng mộ Tiểu Hành có ý muốn phi lễ, lúc này Lý Nhược Hành mới giật mình, vội nói với bảo vệ đây là người quen của cô, sau đó Lâm Cảnh Tinh dứt khoát kéo Lý Nhược Hành lên xe.

Hai người nhìn nhau một lúc lâu, cứ như sợ đối phương sẽ biến mất, Lâm Cảnh Tinh ôm lấy Lý Nhược Hành vào lòng, nằm trong vòng tay ấm áp của Lâm Cảnh Tinh, Lý Nhược Hành nhin không được khóc lên, trong miệng lại liên tục gọi: “Phu quân”.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Từ Kiếp Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Tin đồn

Hai người cứ vậy ở trong xe ôm nhau một lúc lâu, lúc sau Lý Nhược Hành mới nhớ ra việc mình đang đi học, giẫy ra khỏi ngực Lâm Cảnh Tinh, ngượng ngùng nói:

“Phu quân, thiếp lúc nãy ra ngoài vẫn chưa xin phép, như vậy không tốt.”

Nói xong thì chớp chớp mắt tội nghiệp nhìn Lâm Cảnh Tinh, hần yêu nhất là bộ dáng này của cô, làm sao có thể cưỡng lại khi cô bán manh, néo néo gò má đầy thịt của cô nói:

“Vừa mới gặp phu quân đã nghĩ đến chuyện muốn đi sao? Như vậy đúng là không ngoan chút nào, có đáng bị phạt không?”

Nói xong đánh một cái lên mông Lý Nhược Hành một cái, cô buộc miệng “a” một cái, sau đó bữu môi quay sang một bên không thèm nhìn tới hần nữa, Lâm Cảnh Tinh nhìn bộ dạng vợ mình giận dữ nhin không được bật cười. Cô nhìn hần cười thoải mái như vậy thì càng tức, vung nắm đấm đánh lên ngực hần. Lâm Cảnh Tinh bắt lấy nắm tay nhỏ xíu đang tác quái kia lại, đặt lên miệng hôn, Lý Nhược Hành thấy vậy lại đỏ mặt, thân thể mềm nhũn tựa vào ngực hần. Dịu dàng nói:

“Thiếp cũng không muốn xa phu quân, nhưng mà lúc nãy bảo vệ đã nhìn thấy chàng lôi thiếp đi, nếu hôm nay thiếp không trở lại nhất định sẽ có lời đồn đại không tốt, chàng không biết ở đây có bao nhiêu người chường mắt thiếp đâu.”

Nghe tới đây Lâm Cảnh Tinh liền nhủ mày, hỏi: “Trong trường có người khi dễ nàng?”

Thấy vẻ mặt Lâm Cảnh Tinh đen thui thì biết lão nhân này muốn chinh người ta rồi, Lý Nhượng Hành cười cười:

“Cũng chỉ là một đám nữ sinh thích ganh tỵ, phu nhân của chàng chẳng lẽ còn không đối phó được, bắt quá nếu có lời đồn cũng không tốt, hiện tại thiếp là tiểu thư của Lý gia, phụ thân của thiếp lại là người có tiếng nói, cho nên không thể để người ta bắt được nhượng điểm được, mà tên của thiếp cũng đổi, tên Lý Nhượng Hành, vẫn còn là học sinh trung học.”

Nghe cô nói vậy hắn mới dễ chịu một chút, nhưng nếu thật sự có người bắt nạt cô thì chắc chắn hắn sẽ cho cả nhà kẻ đó ăn ngủ không yên, Lâm Cảnh Tinh mỉm cười, vuốt vuốt tóc cô hỏi:

“Vậy nàng là nhập vào xác của Lý Nhượng Hành này hay sao?”

Lý Nhượng Hành đáp ứng trả lời: “Không. . không phải, đây là thân xác của thiếp, thiếp. . .thiếp. . .không cố ý gạt chàng, do thiếp sợ chàng sẽ cho thiếp là yêu ma, sẽ không cần thiếp nữa nên mới giấu diếm chàng.”

Thấy bộ dáng lo lắng của cô, Lâm Cảnh Tinh liền đau lòng nhưng cũng thật vui mừng, hắn thở dài nói: “Xem ra ta và nàng chính xác là tuyệt phối, thật không ngờ chúng ta lại có duyên như vậy.”

Thấy Lý Nhượng Hành chớp mắt về mặt mê mang không hiểu, hắn nói tiếp: “Ta cũng là xuyên đến cổ đại như nàng, nhưng ta là xuyên cả thân lẫn hồn nên khi chúng ta gặp nhau ta không có thân nhân, hiện tại ta đã quay trở về thân xác của mình, không phải ta muốn gạt nàng nhưng chuyện kiếp này của ta quá thối nát, bản thân ta cũng không muốn nhắc lại.”

Nghe Lâm Cảnh Tinh nói xong thì Lý Nhượng Hành bật cười, hai người cũng quá có duyên rồi, sau đó Lâm Cảnh Tinh dứt khoát xin nghỉ cho Lý Nhượng Hành, hắn vẫn còn chưa nhìn vợ mình đủ đâu.

Mã Nghi Hân cảm thấy mình quay lại tìm Lý Nhượng Hành là điều vô cùng đúng đắn, nếu không cô làm sao thấy cô ta để một người đàn ông lỏi đi còn để cho cô chụp được, Lý Nhượng Hành a Lý Nhượng Hành, xem lần này cô làm sao mà chống chế.

Lập tức trên mạng xuất hiện bài viết gây xôn xao cả trường, bài đăng là viết về việc Lý Nhượng Hành trốn học đi theo một người đàn ông xa lạ, lại nói cô là loại gái lăng lợ chuyên dụ dỗ mấy thiếu gia nhà giàu, kèm theo bài viết là hình ảnh cô cùng một người đàn ông nắm tay, người viết còn khẳng định đây là bạn trai của Lý Nhượng Hành, mà dựa theo góc chụp thì danh tính người đàn ông kia được mọi người nhận ra chính là Lâm Cảnh Tinh, người này cũng từng học tại trường sau đó nghe nói sang Mỹ du học. Còn có thông tin Lâm Cảnh Tinh này là một công tử ăn chơi, lúc còn ở trường chính là loại học sinh cá biệt chuyên gây chuyện đánh nhau.

Sau khi bài viết đăng lên, những người ngưỡng mộ Lý Nhượng Hành lập tức nhảy vào bình luận, nói rõ ràng là Lý Nhượng Hành bị Lâm Cảnh Tinh ép buộc chứ không phải người chuyên dụ dỗ, có người còn muốn đánh chết cái tên đăng bài vì dám sỉ nhục nữ thần trong lòng hắn. Một số người khác lại cho rằng đây mới là bản chất của Lý Nhượng Hành, cái gì mà hoa khôi học giỏi, dịu dàng, hiện tại lại trốn học đi chơi như vậy.

Tuy nhiên sau khoảng 1h đăng tải, bài viết đã được gỡ xuống, mà người làm chuyện này chính là Lâm Cảnh Tinh, nhìn Lý Nhượng Hành vui vẻ ăn bánh ngọt đối diện, hắn quyết định không làm phá vỡ tâm trạng của cô, còn những con thiêu thân không biết sống chết này để hắn xử lý là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Từ Kiếp Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Tiểu tam

Lý Nhượng Hành mang tâm trạng vui vẻ trở về, tuy rất muốn ở cùng phụ quân nhưng hiện tại bọn họ vẫn chưa phải vợ chồng, không nên hành sự lỗ mãng. Tuy nhiên vừa vào tới cổng cô đã bị Lý Nhượng Hi chặn lại, đối với cô em gái cùng cha khác mẹ này Lý Nhượng Hành không cách nào yêu thích, lúc trước cô cũng phần nào thương hại cô ta khổ cực từ nhỏ, nhưng sống qua một đời, cô có thể nhìn ra cô em này là một người cực kỳ thích diễn kịch, hơn nữa nhiều lần âm thầm vu khống cô ức hiếp cô ta, khiến cô bị người ta chán ghét.

Hôm nay tâm tình cô không tệ nên không muốn để ý cô ta, nhưng người nào đó lại không muốn như vậy, Lý Nhượng Hi về mặt lo lắng nắm tay Lý Nhượng Hành nói:

“Chị à, cha rất tức giận đó, hôm nay cha đã biết chuyện chị trốn học, lát nữa chị chỉ cần nhận lỗi là được, cha sẽ không trách mắng chị đâu.”

Nhìn bộ mặt giả vờ quan tâm của Lý Nhượng Hi, cô cười lạnh, trên mặt lại lộ ra vẻ lo lắng:

“Chị biết rồi, cảm ơn em.”

Lý Nhượng Hi nghe vậy lập tức mừng thầm, ngay cả biểu tình trên mặt cũng không kịp che giấu, Lý Nhượng Hành cũng không vạch trần cô ta, đi thẳng

vào nhà. Thấy ba Lý đang ngồi trên ghế, cô tiến lại ngồi cạnh rót cho ông một tách trà, Lý Chấn Đông không nhận lấy ly trà mà quay sang nhìn cô hỏi:

“Cha hỏi con, chuyện con đi với Lâm Cảnh Tinh là sự thật?”

Lý Nhượng Hành thành thật gật đầu, một bên Lý Nhượng Hi đã không giấu nổi nụ cười trên mặt, Lý Nhượng Hành a, lần này cô chết chắc. Thấy cô thừa nhận, Lý Chấn Đông đập mạnh xuống bàn, tức giận mắng:

“Con suy nghĩ thế nào lại quen với Lâm Cảnh Tinh, con có biết hắn là loại người như thế nào không, cha không cần con yêu đương nhưng cha không thể nhìn con bị người khác dụ dỗ, con lập tức tránh xa Lâm Cảnh Tinh cho cha.”

Nghe cha mình nói vậy khiến Lý Nhượng Hành giật mình, cô chỉ nghe Cảnh Tinh nói trước kia anh là kẻ xấu, nhưng cũng không biết cụ thể như thế nào, nay ngay cả cha cô cũng biết thì chắc chắn không hay, cô đang nghĩ cách thuyết phục cha mình thì có một tiếng nói cắt đứt dòng suy nghĩ của cô.

“Chào bác trai.”

Thấy người tới là Lâm Cảnh Tinh, Lý Nhượng Hành vui mừng đứng dậy rồi lại lo lắng quay sang nhìn cha Lý, lúc này Lý Chấn Đông vẻ mặt cực kỳ tức giận, lớn tiếng chỉ vào Lâm Cảnh Tinh quát:

“Ai cho cậu vào nhà tôi, cậu mau đi đi, từ nay đừng làm phiền con tôi nữa.”

Lý Nhượng Hành muốn nói nhưng bị Lâm Cảnh Tinh cản lại, hắn nhìn Lý Chấn Đông nói:

“Chuyện con sang Mỹ hơn ba năm chắc bác cũng biết, con biết trước đây con không nên người nhưng tuổi trẻ ai lại không từng nông nổi, hiện tại con đã trở về, cũng đã sửa đổi, nếu chỉ nói miệng có thể bác không tin nhưng con có thể dùng thời gian để chứng minh.”

Lý Chấn Đông kinh ngạc nhìn cậu thanh niên trước mắt, ông có cảm giác người này cực kỳ thâm trầm, nói năng rõ ràng trầm ổn, khiến người ta nghe này sinh ý tin tưởng, chẳng lẽ cậu ta nói thật, nhưng nếu vậy thì ông lại càng không thể để con gái mình qua lại cùng cậu ta, con người như vậy có bao nhiêu nguy hiểm, biết có phải thật sự thương yêu con mình hay không hay có mục đích khác.

Nhận ra ý định trong mắt ông, Lâm Cảnh Tinh nhíu mày, ông ta muốn ngăn cản? Ánh mắt hắn trầm xuống, hắn rất không thích loại trường bối tự nhận là tốt cho con cháu lại đi ngăn cản mong muốn của bọn họ, hơn nữa lại càng không thích khi điều đó lại đặt trên người hắn và Hành Nhi. Đồi trước, hắn tính ra cũng đã có cháu chắt, không phải lúc nào cũng để con cháu làm theo ý bọn nó, nhưng lại luôn đằng sau chỉ dẫn, không hề có ý ngăn cản, chính vì thế mà từng đưa một ai cũng nên thân, sản nghiệp cũng là tự chúng nó gây dựng, lại còn rất hiếu kính với trường bối là hắn.

Nhưng dù sao ông ta cũng là cha của Hành Nhi, cũng không nên để vợ mình buồn phiền được. Mặt hắn không biểu tình bình tĩnh nói:

“Con tin bác sẽ không làm gì gia Hành Hành cho con, hơn nữa giữa chúng con còn có tình yêu, chẳng lẽ bác muốn Hành Hành đau khổ?”

Hạnh phúc của Tiểu Hành đích thị là nỗi lo của ông, vậy trước hết cứ cho chúng nó tìm hiểu, nếu Lâm Cảnh Tinh chỉ lừa gạt con mình, dù có tán gia bại sản ông cũng không để yên cho nhà họ Lâm. Thấy biểu tình của ông đã chịu hòa hoãn, Lý Nhượng Hành cũng thở phào nhẹ nhõm, trên gương mặt lo lắng cũng nở ra một nụ cười vui vẻ.

Lúc này đột nhiên Lý Nhượng Hi tiến lại hai người, cười cười nói:

“Thật tốt quá rồi, cha không trách chuyện chị không vào học thật là tốt, hay là anh Cảnh Tinh ở lại dùng cơm nhé.”

Ba người nghe Lý Nhượng Hi nói xong lập tức nhíu mày, Lý Nhượng Hành liếc mắt khinh thường nhìn cô ta, cho dù cô ta có ý nói mấy lời như vậy hòng khiến ba Lý tức giận nhưng cô ta sao lại không nhìn ra ba Lý không để ý, đúng là tự làm mất mặt, cô cũng lười nói cô ta. Lâm Cảnh Tinh mặt lạnh nhìn người vừa nói, từ nãy hắn đã cảm thấy có người nhìn chằm chằm hắn và Hành Nhi, ánh mắt tràn đầy căm phẫn, xem ra lại có kẻ không muốn sống. Lý Chấn Đông không vui khi nghe cô ta nói vậy, ý chia rẽ rõ ràng như vậy ché ông già không nhận ra sao.

Thấy ba người vẻ mặt chán ghét nhìn mình, Lý Nhượng Hi tức đến nghiến răng, đáng lẽ khi nghe cô ta nhắc chuyện Lý Nhượng Hành trốn học, cha Lý phải rất tức giận rồi đuổi Lâm Cảnh Tinh ra khỏi nhà, thậm chí ngăn cản không cho hai người bọn họ quen nhau, nhưng đằng này ông lại không có phản ứng gì, còn tỏ ý không hài lòng với mình, quả nhiên là bất công mà.

Lý Nhượng Hi càng nghĩ càng hận Lý Nhượng Hành, lại nhìn sang Lâm Cảnh Tinh, cô cảm thấy người đàn ông này thật có phong độ, có khi còn hơn cả Trầm Dục Phong, tuy đã nghe qua lời đồn nói hắn không tốt nhưng bây giờ chính mắt nhìn thấy lại thấy lời đồn quả nhiên không tin, nhìn qua đã biết hắn là người làm chuyện lớn, lúc này thấy hắn che chở cho Lý Nhượng Hành như vậy, cô lại càng ghen tỵ, vì cái gì cô ta xứng đáng có người đàn ông tốt như vậy yêu cô ta chứ, hừ, nếu cô ta thích Lâm Cảnh Tinh như vậy nếu như Lâm Cảnh Tinh bị cô cướp về tay chắc chắn cô ta sẽ đau khổ đến chết, dù sao cô cũng đã từng cướp đàn ông của cô ta một cách thuận lợi không phải sao.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Từ Kiếp Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Gặp kẻ bệnh thần kinh

Tần Hoan vô cùng đau đầu nhìn người đang đứng đờ đẫn trước mắt, Lý Linh Gia đã ngồi ở văn phòng của hắn hơn hai tiếng rồi, nói nếu không đưa cô đi gặp Lâm Cảnh Tinh cô sẽ ngồi lì ở đây không đi. Tần Hoan thật hết cách với cô, thậm hận cậu em trai này lại gây họa, từ miệng của Linh Gia hắn mới biết Lâm Cảnh Tinh đang qua lại với em họ Nhượng Hành của cô, hắn nhớ cô bé này khá hiền lành và nhút nhát, sao lại bị Lâm Cảnh Tinh để mất tới, chẳng lẽ từ kia muốn chơi đùa với người ta.

Nếu như là người khác hắn sẽ không quan, nhưng đây lại là em họ của Linh Gia, về sau xảy ra chuyện không hay bản thân hắn cũng không còn mặt mũi gặp mặt cô ấy, vì vậy hắn hận Lâm Cảnh Tinh ra ngoài để nói rõ ràng với cô. Lúc này hai người đi đến trung tâm thương mại nơi mà Lâm Cảnh Tinh nói nó đang có mặt.

“Lão công, em muốn vào khu vui chơi.”

Nghe Lý Nhượng Hành gọi như vậy, Lâm Cảnh Tinh đầu tiên là giật mình sau lại phá lên cười, vợ mình đúng là nhiều trò, nhéo nhéo má cô cười nói:

“Vợ anh có tính trẻ con vậy sao? Xem ra người làm chồng như anh vẫn chưa làm tròn nghĩa vụ rồi?”

Lâm Ngọc Hành híp híp mắt ôm hông Lâm Cảnh Tinh, nũng nịu nói: “Không phải nha, chồng em rất tốt, chỉ là em đã lâu không được vào đó chơi, anh cũng biết mà, nha.”

Lâm Cảnh Tinh làm sao chống lại việc Lý Nhượng Hành bán manh liền chiều theo ý cô. Trong lúc đợi mua vé, Lý Nhượng Hành nói muốn đi vệ sinh nên hắn ở lại tự mình mua vé, thấy hắn đẹp trai phong độ nên cũng thu hút không ít người quay đầu, có người còn chụp lại định đem về khoe với bạn bè, Lâm Cảnh Tinh cũng không để ý đến hành động của người xung quanh, mua vé xong thì ra ngoài đợi vợ mình.

Tuy nhiên vừa mới ra cửa liền gặp phải phiền phức, nhìn đôi nam nữ đang chắn trước mặt, Lâm Cảnh Tinh nhủ mày không vui, xem ra hắn rất có tố chất thu hút thị phi, hắn rõ ràng không nhớ hai người trước mặt là ai. Trương Mỹ Lệ thấy Lâm Cảnh Tinh ngó lơ mình liền tức giận, ách thanh nói:

“Anh cho anh là cái thứ gì mà tỏ thái độ như vậy với tôi, sao hả, muốn bày trò lạt mềm buộc chặt với tôi à, đừng có mơ.”

Lâm Cảnh Tinh híp mắt nhìn cô gái trước mặt, còn nhỏ mà hỗn láo như vậy, chắc chắn vẫn chưa ai dạy cho cô ta bài học làm người rồi, hắn cũng không thèm chấp nhất với loại phụ nữ này nên im lặng không để ý cô ta. Trương Mỹ Lệ lúc này vừa nhìn thấy Lâm Cảnh Tinh thì rất giật mình, thật không ngờ chỉ mới ba năm mà hắn lại có thể chứng chắc phong độ như vậy, vừa đúng hình tượng mình thích, nghĩ đến lúc trước hắn thích mình như vậy thì hiện tại vẫn thích mình đi.

Vì thế, cô đi đến trước mặt Lâm Cảnh Tinh, nếu hắn biểu hiện tốt cô có thể miễn cưỡng chấp nhận hắn, tuy nhiên hắn lại không để ý cô, cứ như chưa hề quen biết vậy, điều này khiến Trương Mỹ Lệ rất tức giận, cũng bất chấp nam nhân bên cạnh, chỉ vào Lâm Cảnh Tinh mắng, nhưng hắn căn bản lại không quan tâm, khiến Trương Mỹ Lệ bị mọi người chỉ chỏ, về mặt cô ta vận vẹo, quay sang quát nam nhân bên cạnh:

“Anh còn đứng đó làm gì hả, không thấy tôi bị người ta ức hiếp sao.”

Người xung quanh nghe cô ta nói vậy lập tức phi nhỏ trong lòng, rõ ràng là cô ta tự kiếm chuyện sinh sự trước, người ta không quan tâm thì nói người ta ức hiếp, đúng là người đẹp không có giáo dục, nhìn mà xem, vị soái ca này có bao nhiêu lịch sự, nếu là người khác khẳng định sẽ không nhin như vậy.

Nam nhân đứng bên cạnh Trương Mỹ Lệ bị nhìn cũng cảm thấy khó chịu, nhưng vẫn chỉ tay vào Lâm Cảnh Tinh lớn tiếng nói:

“Đây anh kia, anh không nghe Mỹ Lệ nói chuyện à, sao anh có thể bất lịch sự với phụ nữ như vậy?”

Lâm Cảnh Tinh cười lạnh, thật sự cho là mình dễ bắt nạt như vậy? Tiến lên bắt lấy ngón tay đang chỉ vào mình bẻ ngược ra sau, mỉm cười nói:

“Tôi ghét nhất là có người chỉ tay vào mình, theo cậu tôi có nên bẻ gãy ngón tay này của cậu không?”

Nói xong thì tăng thêm lực, nam nhân kia kêu một tiếng thất thanh rồi quỵ rạp xuống. Lúc Tần Hoan và Lý Linh Gia đến thì thấy cảnh Lâm Cảnh Tinh đứng ung dung, trên mặt mang nét cười nhưng ánh mắt sắc lạnh đang bẻ ngược ngón tay của một thanh niên ra sau, mà người này mặt mày đau đớn quỵ rạp xuống đất, hai người chạy lại, Lâm Cảnh Tinh cũng buông ngón tay của nam thanh niên kia ra.

Nam nhân kia thoát khỏi thế lực của Lâm Cảnh Tinh thì nhanh chóng lùi ra sau, sợ hãi nhìn Lâm Cảnh Tinh, Trương Mỹ Lệ thấy nam nhân kia sợ sệt như vậy thì mắng một câu vô dụng, liếc Lâm Cảnh Tinh một cái sau đó lại bày ra bộ dáng cao cao tại thượng, ngoảnh đầu sang một bên nói:

“Lâm Cảnh Tinh anh còn không thừa nhận bản thân ghen tỵ nên mới ra tay đánh người, bắt quá tôi cũng không truy cứu làm gì, anh biểu hiện tốt như vậy khiến tôi rất hài lòng.”

Lâm Cảnh Tinh đen mặt, người trẻ tuổi ở hiện đại chẳng lẽ ai cũng bị bệnh hoang tưởng, cô gái này hình như bệnh rất nặng, cho rằng mình giá trị như vậy?

“Tôi nói quả nhiên cậu là đồ không ra gì, cậu đã lừa gạt Nhượng Hành, bây giờ lại qua lại với hạng nữ nhân này, cậu thật không biết xấu hổ.”

Lâm Cảnh Tinh cảm thấy hiện tại mình sống quá lâu rồi nên không theo kịp cách suy nghĩ của người ở đây, cô gái này lại làm sao, người được Tần Hoan

đưa tới cũng bị bệnh, quả nhiên chỉ có Hành Hành của mình tốt nhất. Hẳn thật sự chịu không được rồi, đang muốn dạ dỗ hai nữ nhân không biết sống chết này thì thấy Lý Nhượng Hành đi tới, lúc này sắc mặt hẳn mới hòa nhã một chút, thu lại ý lạnh trên gương mặt, mỉm cười ôm eo cô.

Lâm Nhượng Hành nhìn thấy Cảnh Tinh đứng nói chuyện cùng với chị họ, anh Tần và đôi nam nữ sắc mặt không được tốt, quay sang nhìn hai người Lý Linh Gia cười nói:

“Chị Linh Gia cùng anh Tần cũng đến đây chơi ă, thật tốt, lát nữa chị đi cùng bọn em có được không?”

Thấy Lý Linh Gia không trả lời, lại còn tức giận, Lý Nhượng Hành không hiểu nhìn Lâm Cảnh Tinh, còn chưa đợi hẳn trả lời, một giọng nữ chói tai vang lên:

“Để tôi xem đây không phải là bạn gái mới của anh chứ, anh đang theo đuổi tôi lại qua lại với tiện nhân này, anh dám làm vậy với tôi.”

Nghe vậy Lâm Cảnh Tinh lập tức quay sang quát: “Câm miệng!”

Về mặt Lâm Cảnh Tinh cực kỳ hung ác như muốn giết người, Trương Mỹ Lệ bị bộ dạng này dọa sợ, bất giác lùi ra sau nhưng vẫn trừng mắt nhìn Lâm Cảnh Tinh, cô ta không tin có nhiều người như vậy hẳn dám làm gì cô. Lâm Cảnh Tinh thật sự muốn dạy dỗ người phụ nữ miệng tiện này nhưng bị Lý Nhượng Hành kéo lại. Cô nhìn Trương Mỹ Lệ giễu cợt nói:

“Cô bạn này thật sự không có vấn đề gì chứ, có bệnh thì nên đi chữa trị, bạn trai tôi căn bản không biết cô, tự cô chạy lại nói người ta theo đuổi mình, lại còn mắng chửi người không có văn hóa như vậy, tôi có thể kiện cô đó, nhưng mà nếu cô bị bệnh thần kinh thật thì tôi không nên làm vậy nha, tôi hẳn là nên tốt bụng đưa cô đi bệnh viện mới phải.”

“Cô...”

Trương Mỹ Lệ đang định đưa tay tát Lý Nhượng Hành thì bị Lâm Cảnh Tinh đánh một quyền lên khuỷu tay, khiến bàn tay vốn đang hướng lên mặt Lý Nhượng Hành thì lại tát lên mặt cô ta, mọi người xung quanh lập tức cười to, Lý Linh Gia vỗ tay cười ha hả nói:

“Ây da, cô gái này vì sao lại tự tát mình như vậy, dù biết sai thì chỉ cần cúi đầu xin lỗi chúng tôi lập tức bỏ qua ngay, không cần làm vậy đâu a.”

Thấy Trương Mỹ Lệ định xông lên, Lý Linh Gia lập tức đẩy cô ta ra, hùng hổ nói:

“Nếu cô còn tiếp tục gây sự, tôi sẽ cho cô biết thế nào là lễ độ.”

“Cô dám đánh tôi, tôi lập tức kiện các người đến ngồi tù.”

Tần Hoan xoa xoa mi mắt thần nhiên nói: “Cô hai à, nơi này có camera quan sát, cô nên suy nghĩ cẩn thận có nên kiện chúng tôi không, đến lúc đó ai ngồi tù vẫn chưa biết.”

Trương Mỹ Lệ đầu tóc bù xù hung dữ trừng mắt nhìn đám người Lâm Cảnh Tinh, nam nhân bên cạnh thấy tình hình không ổn bèn kéo Trương Mỹ Lệ đi, bất ngờ cô ta quay sang tát hẳn một cái, chỉ tay vào đám người nói sẽ không bỏ qua, sau đó lắc mông rời khỏi, nam nhân kia cũng cúi đầu đi theo, trong mắt lóe lên vẻ oán độc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Từ Kiếp Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Liên tiếp gặp tiểu nhân

Sau khi Trương Mỹ Lệ bị hạ đo ván rồi đi, Lý Linh Gia lập tức kéo Lý Nhượng Hành ra phía sau, trừng mắt nhìn Lâm Cảnh Tinh nói:

“Cậu mau trả lời cho tôi biết, cậu lừa gạt Nhượng Hành là có ý gì, cậu muốn lợi dụng nó để giành quyền thừa kế đúng không, thật hèn hạ, tôi sẽ không cho phép cậu làm tổn thương Nhượng Hành.”

“Chị à không phải đâu, anh ấy không có lừa gạt em.”

Nhìn bộ dạng Nhượng Hành lo lắng níu tay mình giải thích cho tiểu tử kia, Lý Linh Gia bắt đầu dĩ đạo:

“Bởi vì em không biết chuyện xấu mà cậu ta làm ra thôi, lúc này em cũng thấy Trương Mỹ Lệ đó, cậu ta chỉ toàn qua lại với hạng phụ nữ như vậy.”

“Đủ rồi.” Lâm Cảnh Tinh găm lên rồi ngoắc Lý Nhượng Hành lại, cô cũng ngoan ngoãn đi qua bên cạnh hẳn dưới con mắt trợn to của Lý Linh Gia.

“Tôi không cần biết cô có quan hệ thế nào với Nhượng Hành, tuy nhiên chuyện của chúng tôi cô không nên xen vào, cô không có quyền quyết định thay em ấy. Còn nữa, về giành quyền thừa kế mà cô nói...” Lâm Cảnh Tinh dừng lại liếc sang Tần Hoan một cái rồi tiếp tục nói: “Nếu tôi muốn sản nghiệp

Lâm thị cũng sẽ không cần đến người ngoài hỗ trợ.”

Nhìn vợ mình còn lo lắng đứng bên cạnh, Lâm Cảnh Tinh xoa xoa đầu cô, mỉm cười nói: “Chẳng phải em nói muốn vào khu vui chơi sao, chúng ta đi thôi.”

Lâm Nhược Hành khó xử nhìn Lâm Cảnh Tinh, rồi quay sang Lý Linh Gia hỏi: “Chị họ đi cùng bọn em có được không?”

Lý Linh Gia trầm mặc một lúc rồi gật đầu, lôi kéo Tần Hoan cùng đi. Hai nữ nhân đi vào vui chơi rồi ăn uống, hai nam nhân tìm một chỗ ngồi xuống chờ bọn họ. Tần Hoan khề ho một tiếng, nói với Lâm Cảnh Tinh:

“Chuyện Linh Gia nói lúc này em đừng để ý, cô ấy chỉ là quá lo lắng cho em họ mình thôi.”

Lâm Cảnh Tinh quay sang nhìn Tần Hoan sau đó lại quay đầu nhìn về phía Lý Nhược Hành, không biểu tình nói:

“Tôi không quan tâm, Lâm thị là trách nhiệm của anh, ba tôi tin tưởng anh như vậy đừng làm ông thất vọng, sau này có khó khăn tôi sẽ hỗ trợ.”

Tần Hoan nghe vậy kinh ngạc nhìn Lâm Cảnh Tinh, nó thật sự giao Lâm thị cho mình, tuy không hiểu nó nói hỗ trợ là ý gì nhưng phần tâm ý này của nó khiến hắn rất cảm động, mỉm môi gật đầu vỗ vỗ vai của Lâm Cảnh Tinh. Lâm Cảnh Tinh nhìn hành động này của Tần Hoan liền nhủ trong lòng không vui, thậm chí nghĩ một câu không biết lớn nhỏ nhưng cũng gạt tay ra, dù sao hiện tại hắn cũng nhỏ hơn người ta mấy tuổi đâu.

Trong lúc Lâm Cảnh Tinh đang nhìn hai cô gái đó vui đùa thì vô tình lướt nhìn qua một nam một nữ cách đó không xa đang nhìn chằm chằm Lý Nhược Hành, người nữ chính là Lý Nhược Hi lần trước hắn gặp, còn người nam hắn cảm thấy rất quen mặt, nhưng nhất thời không nhớ được là ai. Khác với ánh mắt oán độc của Lý Nhược Hi, tên này lại nhìn Hành Hành của hắn với vẻ mặt si mê, thật đáng chết.

Đứng lên đi đến cạnh Lý Nhược Hành ôm lấy cô, ánh mắt Lâm Cảnh Tinh lạnh lùng cảnh cáo nhìn người đàn ông kia, mà hai người kia cũng kinh ngạc khi thấy Lâm Cảnh Tinh xuất hiện. Lý Nhược Hi điều chỉnh tâm trạng, bày ra nụ cười khả ái lôi kéo Trần Dục Phong đến chỗ đám người Lâm Cảnh Tinh, mở to mắt giả vờ ngây thơ nói:

“Anh Cảnh Tinh, chị, thật trùng hợp.”

Lý Linh Gia thấy vẻ mặt này của Lý Nhược Hi thì chán ghét không thôi, hừ một tiếng không thèm trả lời, Lý Nhược Hi như bị uất ức gì đó rất lớn, hai mắt lưng tròng như sắp khóc nhìn qua rất đáng thương.

“Em chỉ muốn sang đây chào hỏi anh chị thôi mà, em không cố ý làm mọi người không vui.”

Nói xong lập tức nước mắt không ngừng rơi xuống, Lý Linh Gia tức đến nổi nộ cười, muốn mở miệng thì bị một tiếng quát cắt ngang.

“Lý Linh Gia cô đừng quá đáng, Nhược Hi không làm gì sao cô lại bắt nạt cô ấy.”

“Thân là một người đàn ông lại đi ức hiếp phụ nữ, tôi xem như được mở rộng tầm mắt.” Lâm Cảnh Tinh nhìn Trần Dục Phong tựa tiểu phi tiểu nói.

“Cậu... Chẳng lẽ tôi nhìn thấy bạn gái mình bị người ta khi dễ lại im lặng, như vậy là đàn ông sao?”

Tần Hoan nghe vậy cũng cười lạnh, nói: “Ra mặt cho bạn gái khi bị bắt nạt là không sai, nhưng người có mặt đều nhìn ra cô ta tự biến tự diễn, chẳng lẽ là nói Trần tổng không có mặt.”

“Tôi không muốn đôi co với các người, còn nữa không định giới thiệu người này cho tôi biết sao?”

Mất hướng tới Lâm Cảnh Tinh, thấy cậu ta đang thân mật nắm tay Lâm Nhược Hành, một cảm giác khó chịu dâng lên, đã mấy tháng Lý Nhược Hành không chủ động đến tìm hắn, nhiều lần hắn đến Lý gia cô cũng không có mặt, hiện tại gặp hắn tại đây cũng là một bộ dạng dừng đứng, còn cười thật ngọt ngào với cậu thanh niên kia. Lúc này thấy cô sinh động vui đùa như vậy khiến tim hắn thật rung động, trước kia cô lúc nào cũng nhút nhát u tối, mỗi lần đều bám lấy hắn nhưng lại như khúc gỗ làm hắn rất chán ghét, cô thay đổi như vậy hắn thật không thể mất.

Lý Nhược Hi nghe Trần Dục Phong hỏi, không để người khác trả lời đã đi kèm nói:

“Đây là anh Cảnh Tinh, bạn trai của chị. Anh Cảnh Tinh, đây là anh Dục Phong, lúc trước chị từng rất ngưỡng mộ anh ấy a.”

Lý Nhược Hành nghe Lý Nhược Hi nói vậy liền tức giận, đây là cố ý nói trước mặt Cảnh Tinh sao, sau đó lại lo lắng nhìn Lâm Cảnh Tinh, sợ hắn hiểu lầm. Nhìn vợ mình lo lắng như vậy, trong lòng Lâm Cảnh Tinh liền đau, khề vuốt tóc cô rồi ôm vào ngực. Quay sang lạnh lùng nhìn Lý Nhược Hi, xem ra còn để người này bên cạnh Hành Hành, nhất định sẽ có ngày làm hại em ấy, nếu kết quả điều tra đúng như mình nghĩ, hắn chắc chắn sẽ không tha cho cô ta.

Trần Dục Phong nhìn hành động thân mật của hai người lửa giận đột nhiên dâng lên, nghiêng răng nói:

“Hóa ra là bạn trai của Nhược Hành, nếu tính ra tôi tuổi tác lớn hơn cậu, lúc này cậu vô lễ như vậy có nên xin lỗi tôi không?”

Lâm Cảnh Tinh rất muốn cười, tên này lại muốn so tuổi tác, bằng tuổi của hắn có lẽ phải gọi mình là gia gia mới phải.

“Như anh nói tôi là bạn trai của Hành Hành, còn anh là bạn trai của Lý Nhược Hi, nếu xét theo vai về anh còn phải gọi tôi là anh rể, chẳng lẽ anh không có ý định cưới Lý Nhược Hi?”

Lâm Cảnh Tinh cười mĩa mai nhìn Trầm Dục Phong, muốn đấu với tôi, cậu còn non lắm. Trầm Dục Phong cũng không chịu yếu thế nói:

“Cũng đúng, lúc trước Nhược Hành thích tôi như vậy, nếu sau này về chung một nhà chắc chắn chúng ta sẽ thân hơn nhĩ.”

Lúc này Lý Nhược Hành mỉm cười đi tựa đầu vào ngực Lâm Cảnh Tinh, chớp chớp mắt nhìn hấn nói:

“Anh à, lúc trước em cứ tưởng mình ngưỡng mộ anh Dục Phong nhưng gặp anh rồi em mới biết như thế nào mới gọi là ngưỡng mộ thật sự, hiện tại em thích anh nhất a.”

Sau đó trừng mắt nhìn Trầm Dục Phong, đây là tự anh rước nhục đấy.

“Cảnh Tinh, em mệt rồi chúng ta về đi có được không?”

Lâm Cảnh Tinh nghe vậy thì cười cười xoa đầu cô, sau đó lại hướng mấy người trước mặt nói:

“Tôi đưa Hành Hành về trước, gặp lại sau.” sau đó lập tức rời đi.

“Đợi tôi với.”

Lý Linh Gia kéo Tần Hoan cùng đi, bỏ lại hai người Lý Nhược Hi cùng Trầm Dục Phong ở lại, mà lúc này cả hai người đều có chung cảm giác ghen tỵ, Lý Nhược Hi ghen tỵ Lý Nhược Hành có thể được Lâm Cảnh Tinh chăm sóc chu đáo như vậy, Trầm Dục Phong lại ghen tỵ Lâm Cảnh Tinh có thể khiến Lý Nhược Hành vốn dĩ đang thích hấn lại chuyển sang thích cậu ta, còn vì cậu ta mà chán ghét mình.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Từ Kiếp Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Lâm gia gặp nguy cơ

“Chết tiệt!”

Lâm Thái An tức giận quăng hồ sơ xuống sàn, ông thật không ngờ chính mình lại nuôi một bầy lang sói bòn rút tiền của công ty, lại còn trong thời gian lâu đến như vậy, ngay chính dưới mí mắt của mình.

“Chuyện lần này là lỗi của con, để chuyện này mãi đến hiện tại mới phát hiện ra chuyện này, khiến công ty chịu tổn thất.”

Nhìn Tần Hoan vẻ mặt hối hận bên cạnh, Lâm Thái An thở dài an ủi:

“Dương biết chuyện này không phải lỗi của con, sổ sách này được sửa đổi trước khi con tiếp quản Lâm thị, hơn nữa cũng là do ta bố trí người giúp con lại khiến con không đủ quyền lực, là ta hồ đồ.”

Tần Hoan lắc đầu nói: “Thủ đoạn bọn người này quá tinh vi, hơn nữa lại cùng cấu kết với nhau, căn bản nếu không kiểm tra cẩn thận sẽ không phát hiện, dương yên tâm, con đã chuyển hướng toàn bộ sổ sách lỗi, giúp công ty giảm thiểu tổn thất đến mức thấp nhất, còn đám lão nhân trong công ty con tuy vẫn chưa có đủ bằng chứng buộc tội họ, nhưng chỉ cần tiểu Hùng đem bằng chứng đã điều tra trở về, con tin tưởng tất cả bọn họ sẽ không thể thoát tội.”

Lâm Thái An gật đầu, ông vẫn yên tâm Tần Hoan hơn, xem ra về sau cũng nên giao toàn bộ cho nó đi, cái đầu già của mình sắp không dùng được nữa rồi, để nó tiếp quản, về sau cũng có thể giúp Tiểu Tinh sống an ổn.

“Sắp tới là đại hội cổ đông, con phải chú ý, bọn họ có thể ra tay vào hôm đó.”

“Con biết rồi, con sẽ không để bọn họ thực hiện ý đồ.”

Thật ra lần này Tần Hoan cũng không hiểu mục đích của đám quản lý này, nếu tính ra khi bọn họ đục khoét công ty phải chọn hạng mục nào đó có thể thu lợi, nhưng sổ sách bị sửa đổi chỉ là mấy nhà đầu tư của Lâm thị, đối với bọn họ mà nói không những không có lợi mà còn cực kỳ bất lợi. Chính vì chọn những khoản mục này nên hấn đến tận bây giờ mới phát hiện, nếu được sửa chữa kịp thời công ty cũng không chịu tổn thất gì lớn, nhưng nếu về lâu dài hậu quả sẽ không lường được. Vậy động cơ của bọn họ là gì, chẳng lẽ muốn hại Lâm thị, đẩy Lâm thị vào đường cùng bọn họ cũng không sống tốt. Nếu như vậy, chắc chắn có người đứng phía sau chi phối, thủ đoạn dơ bẩn như vậy hấn nhất định phải mau chóng tìm ra người đứng phía sau, hấn sẽ không để Lâm thị thua trong tay hấn.

“Alo Tần phó tổng, tôi đang trên đường đến công ty, anh yên tâm tôi đã có đủ hồ sơ trong tay, lần này chúng ta sẽ thắng.”

Tần Hoan cúp điện thoại, trong lòng có một nỗi lo lắng không thể diễn tả, hít một hơi thật sâu, hôm nay khẳng định xảy ra biến cố, tuy nhiên hiện tại hắn đã tiếp quản Lâm thị, cho dù có chuyện nghiêm trọng đến mức nào hắn cũng không thể trốn tránh, đó không phải con người của hắn, hơn nữa hắn cũng muốn xem đám quản lý này có thể hãm hại Lâm thị đến mức nào.

Khi Tần Hoan bước vào phòng họp thì tất cả mọi người đã có mặt, Lâm Thái An thấy thần sắc của Tần Hoan điềm tĩnh trong lòng cũng nhẹ nhõm không ít, xem ra Tiểu Hoan đã nắm chắc.

“Đến đủ rồi thì chúng ta vào thẳng vấn đề đi, như thường chúng ta sẽ biểu quyết bầu chọn Tổng giám đốc, có thể giờ tay rồi.”

Lâm Thái An trầm giọng lên tiếng, tuy nhiên lại bị một giọng nói mỉa mai cắt đứt:

“Khoan đã Lâm tổng, sao phải gấp như vậy, tôi có một số vấn đề muốn hỏi Tần phó tổng đây, được không?”

Người nói là Hồ Mạnh Phúc, ông ta hiện đang là quản lý bộ phận sản xuất, Tần Hoan cũng không quản về mặt giấu cợt của ông ta, nhướn mày nói:

“Tuy hiện tại yêu cầu của quản lý Hồ không hợp tình nhưng tôi cũng muốn nghe thử quản lý Hồ thắc mắc điều gì ở tôi.”

“Cũng không có gì, chỉ là tôi nghe nói công ty đột nhiên thâm hụt một khoản tiền, cũng không biết số tiền đó đi đâu, hơn nữa một số nhà đầu tư cũng đã cắt hợp đồng với công ty, tôi nghe nói gần đây Tần phó tổng tiếp quản công việc công ty, như vậy có thể giải thích cho chúng tôi nghe một chút không?”

“Quản lý Hồ nói không sai, mặc dù công ty tổn thất không lớn, nhưng những nhà đầu tư đã bỏ công ty đã khiến công ty bị mất uy tín trên thị trường, xem ra chúng tôi phải xem lại năng lực của Tần phó tổng rồi, để người như vậy tiếp quản công ty khiến chúng tôi rất sợ hãi a.”

Tần Hoan nhìn người vừa mới nói hòa theo Hồ Mạnh Phúc, Chung Minh này cũng có dính líu đến việc sổ sách bị sai, thật không ngờ bọn họ lại có thể dựa vào cớ này để làm khó hắn, đây là muốn đá động những cổ đông ủng hộ hắn và dựng sao, Tần Hoan cười lạnh nói:

“Tôi tin chuyện này hắn nhệ vị sẽ hiểu hơn ai hết, các người cho là chuyện mình làm có thể phủ sạch sẽ sao, chẳng lẽ không nghĩ tới sẽ bị tóm đuôi sao?”

Lúc này, Trương Hiểu Đông hừ một tiếng nói: “Tiểu Hoan, ý cậu nói đây là do quản lý Hồ và quản lý Chung làm ra, hơn nữa còn có chứng cứ, nếu vậy cậu mau lấy ra, đừng để cho một số người vênh vênh tự đắc, dù sau cậu cũng phải cho người ta biết mình chết ra sao.”

Hồ Mạnh Phúc nghe vậy thì cười ha hả, đứng lên chống tay lên bàn cười cợt nói:

“Giám đốc Trương nói vậy là sai rồi, chúng tôi hoàn toàn không hiểu Tần phó tổng nói gì, rõ ràng cậu ta gây ra sai lầm vì sao chỉ nói vài câu liên đồ qua cho tôi sao, như vậy chúng tôi cũng muốn biết đó là bằng chứng gì.”

Tần Hoan lạnh lùng nhìn ông ta, chậm rãi nói: “Quản lý Hồ có thể tự tin như vậy? Muốn người ta không biết trừ phi mình đừng làm, nếu ông muốn tôi cũng không ngại cho ông xem bằng chứng đâu.”

“Ha ha, tôi đương nhiên tự tin, tôi sẽ chờ cậu đem chứng cứ ra buộc tội tôi, bất quá sao tôi không thấy Tiểu Hùng vậy, trong cuộc họp như vậy không nên thiếu trợ lý phó tổng a, xem ra cũng nên cho cậu ta thôi việc là vừa.”

Tần Hoan nghe Chung Mạnh Phúc nói vậy lập tức biến sắc, đứng bật dậy tức giận quát to: “Ông đã làm gì Tiểu Hùng?”

“Áy, cậu đừng nói bậy, tôi có thể kiện cậu tội vu khống đó, nhưng không sao, trường bối như tôi không nên chấp nhất tiểu bối làm gì, vói lại tôi nghĩ không nên tiếp tục chờ đợi vô ích, vẫn là cần Tần phó tổng chịu trách nhiệm đi a, mà cách tốt nhất là cách chức phó tổng của cậu ta, chắc mọi người cũng không muốn mạo hiểm để cậu ta phá hủy Lâm thị đâu phải không?”

Các cổ đông khác liếc nhìn nhau không biết thế nào, Lâm Thái An tức đến run rẩy, lúc này nghe Hồ Mạnh Phúc nói vậy thì ông đã biết người Tiểu Hoan phái đi đã bị ông ta ngăn cản, thật không ngờ ông ta có thể giờ trò tiểu nhân như vậy, Lâm Thái An hỏa khí đập bàn nói lớn:

“Chuyện vẫn chưa điều tra rõ sao có thể cách chức con trai tôi, hiện tại tôi vẫn là Tổng giám đốc của Lâm thị, ai dám vượt quyền của tôi.”

Chung Minh nghe vậy cười lớn: “Lâm tổng sao có thể làm vậy được, chúng tôi làm sao mà phục, đã không có bằng chứng chứng minh mình trong sạch thì còn chống chế gì nữa, vẫn là nên để Tần phó tổng từ chức đi.”

Nhìn các cổ đông bắt đầu dao động, bọn người Hồ Mạnh Phúc cười càng vô si, trong lúc Lâm Thái An cùng Tần Hoan đang tuyệt vọng thất thần thì một giọng nói vang lên:

“Bằng chứng ở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Từ Kiếp Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Lâm thị mãi mãi là của lâm gia

Mọi người quay đầu nhìn về phía người vừa lên tiếng, Lâm Cảnh Tinh thân nhiên đi đến trước mặt mọi người kéo ghế ngồi xuống, Hồ Mạnh Phúc nhướng mày nhìn Lâm Cảnh Tinh, cười ha hả nói:

“Đây chẳng phải Tiểu Tinh sao, về nước khi nào sao không nói cho chú Phúc một tiếng, bắt quá nơi này không phải nơi trẻ con chơi đùa, chú và cha con đang có việc cần giải quyết a.”

Lâm Cảnh Tinh liếc nhìn Hồ Mạnh Phúc lạnh lùng nói: “Đừng đem thân phận trưởng bối nói chuyện với tôi, ông không xứng, hơn nữa tôi cũng có thứ cho mọi người xem, xem như đây là quà ra mắt của tôi vậy.”

Nói xong người phía sau đem tập hồ sơ đặt lên bàn, đám người Hồ Mạnh Phúc thấy tập hồ sơ thì lập tức biến sắc, Lâm Thái An cùng Tần Hoan kinh ngạc nhìn Lâm Cảnh Tinh, hần tiến lại gần Hồ Mạnh Phúc nhấn mạnh từng chữ nói:

“Tôi đã giao tập hồ sơ này cho cảnh sát, xem ra có thể giao phó với quản lý Hồ rồi.”

“Cậu báo cảnh sát rồi sao, sao có thể.” Chung Minh hoảng hốt kêu lên, giọng nói không thể che giấu sự sợ hãi.

Vừa dứt lời cảnh sát phía ngoài đã tiến vào.

“Chúng tôi có lệnh triệu tập ông Chung Minh về hỗ trợ điều tra cho hành vi thay đổi sổ sách khiến công ty thâm hụt công quỹ và uy tín trên thị trường, mời ông lập tức theo chúng tôi về đồn cảnh sát.”

Chung Minh sợ hãi nhìn về hướng Hồ Mạnh Phúc bị ông ta trừng một cái lập tức cúi đầu đi theo cảnh sát rời khỏi. Lâm Thái An nghi hoặc nhìn Tần Hoan, hỏi:

“Chuyện lần này chỉ liên quan đến một mình Chung Minh thôi sao?”

Tần Hoan trầm mặc không trả lời nhìn chằm chằm Hồ Mạnh Phúc, lúc không ai để ý, tay ông ta đang nắm chặt đến phát run chứ không điềm tĩnh như bề ngoài, sau một lúc ông ta nặng nề nói:

“Xem ra chuyện này tôi đã hiểu lầm Tiểu Hoan, nhưng mà chuyện nên làm hôm nay vẫn là nên giải quyết đi, chuyện bầu Tổng giám đốc cũng nên tiến hành.”

Dừng một chút hướng tới Lâm Thái An cùng Tần Hoan cười cười: “Lão Lâm ông thật có phúc nha, cả con trai ruột và con trai tiện nghi đều có tiền đồ như vậy, bắt quá dù thế nào thì hôm nay Lâm thị cũng nên đổi chủ rồi.”

Lâm Thái An nghe vậy chỉ vào Hồ Mạnh Phúc quát lớn: “Ông nói vậy là có ý gì, uống công tôi coi trọng ông nhiều năm như vậy, ông lại dám hãm hại Lâm thị, thật đúng là không phải con người. Tôi nói cho ông biết, Lâm thị dù thế nào cũng là của Lâm gia, không đến lượt người ngoài như ông nói đổi là đổi.”

Nói xong nhìn mọi người xung quanh, lớn tiếng nói: “Các vị, trong tay tôi hiện đang có 35% cổ phần của Lâm gia, cùng 7% cổ phần của Tiểu Đông tổng cộng chúng tôi có 42%, cho nên chúng tôi vẫn chiếm phần lớn cổ phần, chức vụ Tổng giám đốc Lâm thị tôi sẽ giao lại cho Tiểu Hoan đảm nhiệm, mọi người có ý kiến gì không?”

Mấy người quản lý, giám đốc nhìn nhau gật đầu, tỏ vẻ tán thành, lúc này đột nhiên Hồ Mạnh Phúc bật cười, giống như nghe thấy chuyện hài gì vậy, ra hiệu cho người phía sau đem hồ sơ phát ra cho tất cả mọi người, gõ gõ bàn nói:

“Tôi cảm thấy Lâm tổng quá vội vàng rồi, lão già tôi đây cũng có chuyện muốn nói với các vị, trong tay tôi có tổng cộng 48,5% cổ phần, các vị cũng đã nhìn thấy chứng từ trong hồ sơ chứng minh lời tôi nói, vì vậy quyền quản lý Lâm thị tất nhiên cũng phải do tôi đảm nhiệm rồi, có phải không?”

Lâm Thái An không thể tin nhìn kết quả trước mắt, Lâm thị thật sự đã thua trong tay ông sao, lúc này Tần Hoan cũng một mặt thất vọng, hai tay siết chặt, thâm hận thủ đoạn của Hồ Mạnh Phúc quá cao minh, lại hận bản thân quá vô dụng, hần cảm thấy rất có lỗi với sự kỳ vọng của dư luận.

“Khoan đã!”

Thấy Lâm Cảnh Tinh đột nhiên lên tiếng, Hồ Mạnh Phúc cười cợt nhìn về phía Lâm Cảnh Tinh hỏi hột nói: “Tiểu Tinh còn có gì muốn nói sao, con cũng đừng quá lo lắng, về sau chủ quản lý Lâm thị sẽ để lại cho con một miếng ăn a.”

Lâm Cảnh Tinh nghe vậy cũng cười cười nói: “Tôi e rằng ngay cả một miếng ăn ông cũng không có đâu.” Ngừng lại một lúc, trợ lý phía sau lại đưa lên một tập hồ sơ đặt lên bàn, nói tiếp: “Thật trùng hợp trong tay tôi cũng đang có 7,5% cổ phần Lâm thị, nếu cộng lại với phần của ba tôi vừa đúng hơn quản lý Hồ 1%.”

Hồ Mạnh Phúc đứng bật dậy, trợn mắt lắp bắp nói: “Sao có thể, nhất định là giả, là cậu ta ngụy tạo hồ sơ.”

“Quản lý Hồ không nên ăn nói hàm hồ như vậy, ngay cả thật giả chẳng lẽ mọi người ở đây không phân biệt được hay sao?”

Trương Hiểu Đông ha hả bật cười, đối với kẻ ăn cháo đá bát như lão Hồ này cậu nhìn đủ rồi, dám đánh chủ ý lên Lâm thị sao, nằm mơ, sau đó lại thăm quan sát Lâm Cảnh Tinh, thật không ngờ tiểu tử này có bản lĩnh như vậy, xem ra nên về nói lại cho lão gia tử nhà mình biết mới được.

Lúc này Lâm Cảnh Tinh lại lên tiếng: “Nếu như không có gì thay đổi sẽ theo quyết định của Lâm tổng mà làm, như vậy tan hợp đi.”

Sau khi tan hợp Lâm Cảnh Tinh, Tần Hoan và Trương Hiểu Đông tiến vào phòng làm việc của Lâm Thái An, ông nhìn Lâm Cảnh Tinh hỏi:

“Hồ sơ buộc tội Chung Minh vì sao lại ở trong tay con?”

Lâm Cảnh An bất ngờ khi thấy ba mình không hỏi chuyện cô phần, nhưng cũng điềm nhiên trả lời, “Trên đường vô tình con nhìn thấy Tiểu Hùng bị người ta đuổi theo, lúc con chạy tới vừa kịp cứu cậu ta, sau đó cậu ta đưa hồ sơ cho con đem đến đây.”

“Em nói Tiểu Hùng đưa hồ sơ cho em, vậy vì sao cậu ta không tới, có phải cậu ấy xảy ra chuyện gì không?” Tần Hoan gấp gáp hỏi.

Lâm Cảnh Tinh gật đầu nói: “Lúc tôi đến thì cậu ta đã bị người ta chém một nhát trên lưng, hiện tại đã được đưa đến bệnh viện, tình hình cũng đã ổn định.”

Nhìn Tần Hoan nghe nói như vậy mà hốt hoảng, Lâm Cảnh Tinh tiếp tục nói: “Lần này cậu ta may mắn gặp được tôi, nhưng còn lần sau thì không chắc, sau này anh nên cử người có nghiệp vụ thì tốt hơn, cậu nhóc đó vẫn nên để bên người mới yên tâm.”

Tần Hoan xấu hổ không nói gì, chuyện hôm nay đích xác là hấn sai sót làm liên lụy Tiểu Hùng. Lâm Cảnh Tinh thấy hấn như vậy cũng thảm tắc đầu, xem ra cậu trai trẻ này vẫn còn non yếu, thủ đoạn cũng chưa đủ, vẫn nên bồi dưỡng một thời gian nữa.

“Này, cậu nói vì sao cảnh sát lại chỉ bắt một mình Chung Minh, chẳng lẽ lão Hồ kia không có liên quan trong chuyện này, đánh chết tôi cũng không tin.” Trương Hiểu Đông hướng về Lâm Cảnh Tinh hỏi.

“Là tôi loại bỏ sự liên can của Hồ Mạnh Phúc.”

Ba người nghe Lâm Cảnh Tinh nói vậy thì trợn mắt không dám tin, thấy ba người như vậy, Lâm Cảnh Tinh không để ý nói: “Các người cho rằng với bao nhiêu đó đã có thể buộc tội ông ta, hơn nữa các người cho rằng vì cái gì ông ta lại hãm hại Lâm thị?”

“Ý cậu nói là có người phía sau sai khiến?” Trương Hiểu Đông hỏi ngược lại.

Lúc này Tần Hoan lên tiếng hỏi: “Em muốn để lão ta đi tìm người đứng phía sau nên mới loại bỏ hồ sơ liên quan đến ông ta?”

Lâm Cảnh Tinh không trả lời nhưng cũng xem như không phản đối, qua chuyện này hấn đã đoán tám chín phần ai là người đứng sau, Lâm Thái An hài lòng nhìn con trai mình, thật không ngờ nó có thể suy tính trước sau kỹ lưỡng như vậy, xem ra bản thân đã già thật rồi, vẫn là đợi hưởng phúc thôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Từ Kiếp Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Lâm lão gia tử

“Con nói những chuyện này là thật? Tiểu Tinh thật sự có năng lực như vậy?”

Nghe con trai kể lại toàn bộ sự việc, Lâm lão gia tử vô cùng kinh ngạc, lần này ông gấp gáp trở về là vì nghe báo lại Lâm thị xảy ra chuyện, thật không ngờ là mọi chuyện đã được giải quyết hơn nữa còn là do đứa cháu trai hư hỏng của ông ra tay, chẳng lẽ chỉ trong ba năm ở nước ngoài đã khiến nó học hỏi được nhiều thủ đoạn, hay là trong ba năm này đã xảy ra chuyện gì đó đã kích nó.

Ông đã sống đến từng tuổi này đương nhiên biết một người có thể thay đổi một cách nhanh chóng như vậy chỉ có thể là đã xảy ra biến cố buộc bản thân phải trở nên mạnh mẽ hơn, nhưng mà theo ông thấy như vậy rất tốt, Lâm gia đời thứ hai và đời thứ ba quá kém cỏi, trước tình hình như vậy Lâm gia suy bại là chuyện sớm muộn, nếu Tiểu Tinh có bản lĩnh như ông thời trẻ thì lo lắng của ông có thể gỡ bỏ rồi.

“Dạ đúng là như vậy, hơn nữa con thấy nó còn có tầm nhìn, không nóng không vội.”

Nhìn Lâm Thái An cao hứng đến hồng luôn rồi, Lâm lão gia tử lắc đầu nhiu mày hỏi:

“Như vậy con có tính toán gì cho Tiểu Tinh không?”

“Ý của ba là...” Lâm Thái An về mặt bắt đầu dĩ nhiên nói: “Con cũng có ý định để nó vào Lâm thị làm việc, nhưng nó đã từ chối, nó nói nó đang làm việc cho Cảnh Hành, cũng không có hứng thú với Lâm thị.”

“Nó thật sự nói như vậy?”

Lâm lão gia từ từ trầm mặt một lúc rồi nói: “Nếu Tiểu Tinh đã có chí thì chúng ta cũng nên tôn trọng nó, hơn nữa con cũng không thể biểu hiện ý định này quá mức trước mặt Tiểu Hoan, nó là đứa trẻ tốt, con không nên

để nó có khúc mắc.”

“Con biết rồi.” Lâm Thái An gật đầu nói.

Lúc Lâm lão gia từ đi xuống lầu thì nhìn thấy Lâm Cảnh Tinh đang ngồi vắt chéo chân cầm một tờ báo lên xem, một tay thì nâng ly trà lên từ từ thưởng thức. Bộ dạng này sao lại quen mắt như vậy, khẽ ho một tiếng để người dưới lầu biết, nhưng Lâm Cảnh Tinh dường như không hề nghe thấy mà vẫn cứ thản nhiên xem báo, ngay cả Lâm Thái An cũng kinh ngạc với hành động của Lâm Cảnh Tinh, chẳng lẽ thật sự nó không nghe thấy?

Lâm lão gia từ ngồi xuống đối diện Lâm Cảnh Tinh, lúc này hắn mới bỏ tờ báo xuống mỉm cười gọi: “Ông nội.”

Sau đó tự tay pha cho Lâm lão gia từ và Lâm Thái An mỗi người một ly trà, toàn bộ quá trình đều thoải mái giống như ông và hắn là bạn bè lâu năm vậy.

Mây của lão gia từ nhú càng chặt sau đó lại giãn ra, cười cười nhận ly trà từ tay Lâm Cảnh Tinh, nhấp một ngụm không khỏi tán thưởng, không phải trà thượng hạng nhưng mùi vị lại ngon như vậy, tay nghề quả thật không tệ.

“Lần này trở về con có dự định gì không?” Lâm lão gia từ cười từ ái hỏi.

“Con định ở đây phát triển một năm sau đó lại bay sang Mỹ.” Một năm nữa Hành Hành cũng tốt nghiệp rồi, có thể cùng hắn sang Mỹ sống cuộc sống của hai người.

Lâm Thái An nghe vậy thì giật mình, hướng về Lâm Cảnh Tinh hỏi: “Con không định ở lại đây luôn sao?”

Lâm Cảnh Tinh chỉ cười không trả lời, Lâm lão gia từ lại sững sốt, hình như Tiểu Tinh giống cha hơn cả con trai mình, từ động tác đến lời nói nhìn chỗ nào cũng giống đám người già như ông, rốt cục là làm sao đây?

Lúc này mẹ con Triệu Lệ Tinh đã từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy ba người ngồi trong phòng khách thì lập tức tiến vào hướng Lâm lão gia từ và Lâm Thái An chào hỏi:

“Chào ba.”

“Chào ông nội, chào dượng.” Tần Hoan lại quay về Lâm Cảnh Tinh gật đầu.

Lâm lão gia từ gật đầu bảo hai người ngồi xuống, sau nhìn Tần Hoan chậm rãi nói: “Tiểu Hoan, chuyện ở công ty lần này con thấy thế nào?”

Triệu Lệ Tinh nghe Lâm lão gia từ hỏi vậy lập tức lo lắng, chuyện lần này bà cũng đã nghe con mình nói lại, chuyện xảy ra xuyt nửa khiến Lâm gia lâm nguy, chịu khiển trách cũng là nên nhưng bà vẫn không nhìn được lo lắng Lâm lão gia từ sẽ không tin dùng Tiểu Hoan nữa, như vậy về sau Tiểu Hoan sẽ làm sao đây. Mà Tần Hoan nghe Lâm lão gia từ hỏi cũng nghiêm túc nhận lỗi:

“Chuyện lần này là do con thiếu sót, cho nên con sẽ nhận toàn bộ trách nhiệm, hơn nữa con cảm thấy mình cũng không đủ khả năng để quản lý Lâm thị, vẫn là nên để dượng tiếp tục dạy dỗ.”

Lâm lão gia từ nghe vậy cũng hài lòng gật đầu, biết sai chịu sửa, biết gánh trách nhiệm khi phạm sai lầm, rất tốt.

“Lần này coi như bài học cho con, nếu Thái An đã giao Lâm thị cho con thì cố gắng làm cho thật tốt, có thời gian thì cùng Tiểu Tinh trao đổi một chút.”

Triệu Lệ Tinh giật mình nhìn sang Lâm Cảnh Tinh, thấy thần sắc nó điềm tĩnh cũng thở phào, lời này nếu trước kia nói trước mặt nó thế nào cũng sẽ có một trận tranh cãi long trời lở đất, bà cũng không muốn chồng mình khó xử, vốn tưởng qua chuyện lần này Lâm lão gia từ sẽ giao Lâm thị cho Tiểu Tinh, xem ra đây là ý của Tiểu Tinh, Triệu Lệ Tinh cảm kích nhìn Lâm Cảnh Tinh.

“Con biết rồi, con sẽ cố gắng quản lý thật tốt Lâm thị, sẽ không để chuyện này xảy ra lần thứ hai, sau này nhờ em chỉ giáo nhiều hơn.”

Câu sau là hướng về Lâm Cảnh Tinh nói. Hắn nghe Tần Hoan nói vậy cũng gật đầu hài lòng, chịu hạ mình nghe chỉ bảo, làm người co giãn được rất thích hợp để bồi dưỡng.

Lâm Cảnh Tinh nhìn về phía Lâm lão gia từ cười nói: “Ông nội, có muốn cùng con hạ một ván cờ không?”

Nghe vậy, Lâm lão gia từ ngạc nhiên hỏi: “Tiểu Tinh biết đánh cờ? Tốt, tốt, cùng ông đánh vài ván nào.”

Hai người lôi kéo nhau ra hậu viện, sai người dọn bàn cờ, đem một ít trà bánh ra. Một lúc sau, sau khi số bàn thắng và số bàn thua không xê xích nhau là mấy, thấy Lâm lão gia từ đã mệt, Lâm Cảnh Tinh cũng dừng bàn cờ lại khuyên ông đi nghỉ, lúc đầu ông cũng không chịu nhưng cuối cùng dưới sự kiên quyết của Lâm Cảnh Tinh cũng hừ một tiếng đi lên phòng. Sau khi vào phòng, ông liền nhấc điện thoại lên gọi, đợi người đầu dây bắt máy, ông liền hớn hờ cười nói:

“Lão Lý, thời gian này có rảnh không, đến chỗ tôi chơi vài ván cờ, tôi nói cho ông biết, chỗ tôi có một cao thủ cờ tướng, lần này ông chắc chắn sẽ thua

thăm hại cho mà xem”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Từ Kiếp Trước* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Hội diễn văn nghệ (1)

Hôm nay là ngày diễn ra hội diễn văn nghệ tại trường của Lý Nhược Hành, đúng như cô nghĩ, Mã Nghi Hân quả nhiên sẽ chọn tiết mục hát, hơn nữa còn biểu diễn trước tiết mục của cô, Mã Nghi Hân này thật sự gây thơ đến mức nếu mình thua trong cuộc thi này sẽ bị hủy? Lý Nhược Hành lắc đầu buồn cười, điện thoại của cô vang lên, nhìn thấy người gọi là ai thì lập tức bất máy:

“Lão công, em rất nhớ anh.”

Giọng cười trầm thấp của Lâm Cảnh Tinh truyền tới: “Tiểu miêu này sao lại thích làm nũng như vậy, được rồi anh đã sai người đưa đồ biểu diễn của em tới, anh còn một số việc, nên có thể đến trễ một chút.”

Lý Nhược Hành nghe vậy liền bĩu môi không vui.

“Không nhìn thấy anh ngay cả tinh thần biểu diễn em cũng không có a.”

“Được rồi, được rồi, anh nhất định sẽ đến kịp tiết mục của em mà, ngoan.” Lâm Cảnh Tinh bắt đầu dỗ dành.

“Nhược Hành đang nói chuyện với bạn trai sao?” Mã Nghi Hân đột nhiên xuất hiện mang bộ mặt thân thiết hỏi, bên cạnh cô ta là một đám nam nữ sinh. Lại nghe cô ta tiếp tục nói: “Hôm trước mình còn tưởng chỉ là tin đồn, nhưng hiện tại xem ra là thật rồi, bạn thật xấu, có bạn trai cũng không nói cho mình biết.”

“Tin đồn gì?” Lý Nhược Hành nhún mày nghi hoặc hỏi.

Mã Nghi Hân làm bộ ngạc nhiên hỏi: “Cậu không biết sao, chuyện xảy ra đã hơn một tháng rồi a, mà cũng đúng, bài viết đó được xóa nhanh như vậy đương nhiên cậu không có cơ hội đọc.”

“Mã Nghi Hân sao cậu lại xấu tính như vậy, rõ ràng sau đó đã đính chính đó là bạn trai của Nhược Hành, hôm đó cậu ấy không khỏe nên người kia đưa cậu ấy về, cũng có cả giấy khám của bệnh viện, vậy vì cái gì cậu còn dựa vào bài viết không căn cứ đó mà khó dễ Nhược Hành, hay là bài viết đó vốn dĩ là cậu viết.” Một nữ sinh hùng hổ chắn trước người Lý Nhược Hành chỉ thẳng vào Mã Nghi Hân nói.

“Tiểu Mai cậu đừng vu khống mình, chẳng qua mình chỉ quan tâm Nhược Hành mà thôi.” Mã Nghi Hân căm phẫn nhìn Trương Tiểu Mai. Hừ, chẳng qua cũng chỉ là một đám con nhà giàu có gì hơn người chứ.

“Thối lắm, đừng tưởng tôi không biết cậu khắp nơi đi nói xấu Nhược Hành, trước mặt còn diễn trò thân thiết, đáng kinh tởm.”

Mã Nghi Hân nghe Trương Tiểu Mai nói như vậy thì rất tức giận, cô ta thật sự muốn xông lên xé rách miệng Trương Tiểu Mai này ra.

“Cậu có bằng chứng thì hãy mở miệng, đừng tưởng là cháu của hiệu trưởng thì muốn nói gì cũng được.” Mã Nghi Hân tức giận quát Trương Tiểu Mai

Lúc này Lý Nhược Hành coi như đã hiểu vấn đề, khẳng định hôm đó rồi đi đã bị người ta thấy được, về sau mình cũng không nghe thấy tin tức gì có lẽ do Cảnh Tinh đã giải quyết, hèn gì thời gian này mọi người nhìn mình với ánh mắt rất kỳ lạ, ngay cả Trương Tiểu Mai cũng thường xuyên bên cạnh phân tích cho mình biết thế nào là nam nhân xấu, hóa ra là do như vậy.

Liếc nhìn Mã Nghi Hân đang gây chuyện trước mặt, nếu nói chuyện này không liên quan tới cô ta chắc chắn có chết cô cũng không tin. Kéo tay Trương Tiểu Mai đang muốn phát hỏa lại, hướng về Mã Nghi Hân nói:

“Cảm ơn cậu đã quan tâm tôi, tôi kết giao với ai cũng không cần thiết báo cáo với cậu, hơn nữa có những người dù cho có giở trò sau lưng người khác thì cũng chỉ là kẻ ở phía sau mà thôi, nếu thật sự cậu muốn chứng minh tôi cũng không ngại mời vài người tới làm chứng đâu.”

Nói xong cũng không quan tâm Mã Nghi Hân đang tức đến run rẩy trước mặt, Lý Nhược Hành lôi kéo Trương Tiểu Mai đi ra khỏi phòng chờ.

Nhìn Trương Tiểu Mai đang xoắn xuýt trước mặt, Lý Nhược Hành không khỏi phì cười, vỗ vai bạn mình nói: “Thôi được rồi, đã sắp tới thời gian biểu diễn, đừng để chuyện không vui ảnh hưởng đến phong độ của mình, sau khi kết thúc mình sẽ nói cho cậu biết.”

Trương Tiểu Mai trừng mắt nhìn Lý Nhược Hành nói: “Cậu nhất định phải nói rõ ràng cho tớ đây, nếu không mình nhất định không tha cho cậu.” Nhìn bộ dạng đe dọa buồn cười của Trương Tiểu Mai, Lý Nhược Hành cũng không nhịn được phá lên cười.

Thật không ngờ Lâm Cảnh Tinh lại gặp Trầm Dục Phong tại buổi văn nghệ, điều đáng nói là hán ta lại đi một mình, Trầm Dục Phong tất nhiên cũng nhìn

thấy Lâm Cảnh Tinh và chuẩn bị tiến lên chào hỏi:

“Trùng hợp vậy cậu Lâm, chắc là hôm nay cậu đến xem Nhượng Hành biểu diễn phải không?”

“Tất nhiên, vậy còn anh, sao không dẫn bạn gái theo?”

“Ha ha, hôm nay Nhượng Hi không khỏe nên tôi đi một mình, em trai tôi cũng có một tiết mục trong này a.” Trầm Dục Phong cười cợt trả lời.

Lâm Cảnh Tinh cũng không muốn cùng hắn ta nhăn cuội, dứt khoát hướng về Trầm Dục Phong nói:

“Nếu vậy thì không làm phiền anh Trầm nữa, tôi phải đi tìm Hành Hành rồi.”

“A, không sao, cậu Lâm cứ tự nhiên, cho tôi gửi lời chúc may mắn tới Nhượng Hành nhé.”

Nghe hắn ta nói vậy, Lâm Cảnh Tinh mặt lạnh nhìn Trầm Dục Phong nói:

“Cảm ơn thiện ý của Trầm tổng, bất quá chỉ cần có tôi, Hành Hành sẽ may mắn.”

Nói xong lập tức rời đi, cũng không thể vì một con gián qua đường mà khiến bản thân không vui được, Trầm Dục Phong này sớm muộn gì cũng rơi vào tay mình.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Từ Kiếp Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Hội diễn văn nghệ (2)

Trương Tiểu Mai và Lý Nhượng Hành vô cùng tức giận khi nhìn thấy trang phục biểu diễn của hai người bị người ta cắt nát, nhìn qua hiện trạng của hai bộ đồ khẳng định có người giờ trò, bộ trang điểm cũng văng tung tóe trên đất. Trương Tiểu Mai thở hắt hết phần nộ nói:

“Nhất định là Mã Nghi Hân làm, vừa rồi cô ta cố tình đối đầu với mình như vậy khẳng định không muốn để chúng ta thuận lợi biểu diễn, thủ đoạn quá hèn hạ.”

Lý Nhượng Hành cũng có cùng suy nghĩ với Trương Tiểu Mai, nhưng cô không hiểu, Mã Nghi Hân này có thể trắng trợn như vậy, vừa mới cãi nhau với bọn cô xong lại đi phá hủy đồ của các cô, không sợ người ta đoán ra sao?

“Nhượng Hành à, cậu nói chúng ta phải làm thế nào, không có trang phục làm sao chúng ta biểu diễn, thật tức chết, mình nhất định phải tìm Mã Nghi Hân nói cho ra lẽ.” Nói xong Trương Tiểu Mai hùng hổ chuẩn bị đi tìm Mã Nghi Hân tính sổ.

Lý Nhượng Hành thấy vậy vội vàng ngăn lại, khuyên nhủ nói: “Cậu đừng kích động như vậy, chuyện trước mắt là chúng ta phải giải quyết vấn đề trang phục, mặc kệ như thế nào chúng ta phải hoàn thành tiết mục”.

“Làm sao giải quyết đây, bây giờ chúng ta đâu thể chạy ra ngoài mua, làm sao kịp chứ.” Trương Tiểu Mai ủ rũ nói.

Lý Nhượng Hành rơi vào trầm mặc, phần của cô có lẽ không sao, bởi vì tiết mục của cô không yêu cầu trang phục, nhưng Tiểu Mai lại biểu diễn tiết mục múa, cho nên trang phục phù hợp là không thể thiếu. Đang lúc hai người không biết làm thế nào thì Lâm Cảnh Tinh đi vào, thấy Lý Nhượng Hành căng thẳng không vui lập tức đi tới quan tâm hỏi:

“Có chuyện gì sao?”

Thấy Lâm Cảnh Tinh đi tới, Lý Nhượng Hành lập tức nước mắt lưng tròng nhào về phía hắn uất ức nói: “Lão công, quần áo biểu diễn của chúng em bị người ta cắt nát rồi, bây giờ em phải làm sao?”

Trương Tiểu Mai há to miệng nhìn hành động của Lý Nhượng Hành, khi cãi nhau cùng Mã Nghi Hân hay lúc phát hiện trang phục bị phá thì Tiểu Mai cũng một bộ dạng bình tĩnh, nào có đáng về yếu đuối như bây giờ, thay đổi quá thực quá không đáng tin a.

Lâm Cảnh Tinh thấy Lý Nhượng Hành như vậy thì đau lòng không thôi, nhẹ giọng an ủi: “Được rồi, ngoan, trước mắt anh lập tức sai người đưa trang phục đến cho em, sau đó sẽ đi đòi lại công đạo cho em, có được không?”

Lý Nhượng Hành lắc đầu nói: “Anh giúp tiểu Mai luôn được không, tiết mục của Tiểu Mai là múa, nếu không có trang phục sẽ không thể biểu diễn được.”

Liếc nhìn Trương Tiểu Mai một rồi quay sang Lý Nhượng Hành gật đầu, sau đó lại nói: “Đàn của em có bị làm sao không?”

“Không có, em để nó ở nơi khác, nên người đó không động đến nó.”

Sau đó Lâm Cảnh Tinh rút điện thoại gọi phân phó, rồi quay sang an ủi Lý Nhượng Hành, Trương Tiểu Mai bị hai người bỏ quên lúc này mới lên tiếng hỏi:

“Anh chính là Lâm Cảnh Tinh bạn trai của Tiểu Hành?”

Thấy Lâm Cảnh Tinh gật đầu, Trương Tiểu Mai lại ấp úng nói tiếp: “Lần này cảm ơn anh, sau này tôi sẽ không nói xấu anh với Tiểu Hành nữa, tôi hứa đây.”

Nhìn bộ dạng lấm lét của Trương Tiểu Mai, Lý Nhượng Hành nhìn không được bật cười, trêu chọc nói: “Cậu dễ bị mua chuộc như vậy?”

Trương Tiểu Mai bĩu môi: “Đó là mình chưa biết, bây giờ thấy anh ấy tốt với cậu như vậy đương nhiên mình phải ủng hộ mới đúng.”

Nhìn hai cô gái trêu chọc nhau, Lâm Cảnh Tinh cũng cười cười lắc đầu. Hiện tại hai người đã lấy được trang phục kịp lúc, mà trên sân khấu cũng đã qua mấy tiết mục, bây giờ là tiết mục của Mã Nghi Hân, phần trình diễn của cô ta rất được hoan nghênh, phải thừa nhận giọng hát của Mã Nghi Hân rất tốt, nghe vào tai rất ngọt ngào, số nam khán giả phía dưới đang hô lớn tên cô ta. Lúc đi xuống cánh gà, Mã Nghi Hân đặc ý nhìn hai người Lý Nhượng Hành giả vờ khó xử nói:

“Nhượng Hành à, đáng lẽ mình sẽ thi vũ đạo nhưng không hiểu sao trang phục của mình bị người ta cắt, cho nên mình đành phải chuyển sang hát, thật không ngờ được mọi người hoan nghênh như vậy.”

Nghe Mã Nghi Hân nói vậy, Trương Tiểu Mai lập tức nộ khí bừng bừng xông lên nói: “Cậu đúng là giỏi vu oan giá họa cho người khác, rõ ràng là cậu cắt nát trang phục của chúng tôi lại còn nói bị người ta hại, cậu đây là muốn nói chúng tôi làm?”

“Cậu đừng nói bậy a, cậu có bằng chứng gì mà nói như vậy?”

“Cậu...”

Lý Nhượng Hành kéo tay Trương Tiểu Mai lại, liếc nhìn Mã Nghi Hân nói: “Có làm hay không tự cậu biết, chuyện này tôi sẽ không bỏ qua chuyện này, nợ mới nợ cũ cậu chờ đi.”

Mã Nghi Hân bộ dạng bát quái cười nói: “Mình sẽ chờ, nhưng mà mình thấy trước mắt cậu không nên tiếp tục tiết mục của mình, nếu không bị mất mặt thì tiếc lắm.”

“Cậu tự tin như vậy sao, ai mất mặt vẫn chưa biết đâu.” Lý Nhượng Hành dừng dừng trả lời.

Tiếp theo là tới tiết mục của Trương Tiểu Mai, kỹ thuật của cô rất tốt, động mạnh mẽ mà uyển chuyển, nhìn vẻ mặt hài lòng của ban giám khảo thì biết điểm số chắc chắn không thấp.

Tiết mục của Lý Nhượng Hành gần cuối, hầu như mọi người xem cũng đã chán, bắt đầu lơ đãng làm việc khác. Lúc Lý Nhượng Hành bước lên sân khấu ôm theo một cây đàn tranh cổ, cô mặc một chiếc váy trắng dài đến mắt cá chân, tóc búi cao một phần, một phần lại buông xõa trên lưng, thoạt nhìn giống như mỹ nhân cổ đại từ trong tranh bước ra, lập tức thu hút ánh mắt của mọi người. Mã Nghi Hân thấy vậy tức đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể xông lên xé nát gương mặt xinh đẹp của Lý Nhượng Hành. Mà lúc này Trầm Dục Phong cũng một mặt si mê nhìn Lý Nhượng Hành, thật không ngờ cô có thể xinh đẹp thoát tục đến như vậy, khiến hắn không thể rời mắt được.

Nhìn tạo hình này của Lý Nhượng Hành, Lâm Cảnh Tinh cảm thấy trong lòng nhộn nhạo, vợ mình đây là muốn quyến rũ mình sao, bộ dạng động lòng như vậy để đám người này trong thấy hắn cảm thấy trong lòng hơi chua.

Lý Nhượng Hành yên tĩnh ngồi xuống, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua dây đàn, âm thanh thanh thúy vang lên, dung nạp vào không khí khiến toàn bộ người trong khán phòng im lặng, Lý Nhượng Hành khẽ mỉm cười rũ mắt, bộ dạng vô cùng phong tình khiến một số người định lực không đủ hít một hơi lạnh. Âm thanh vừa dứt, toàn bộ khán phòng vẫn chìm trong im lặng, vừa rồi dường như bọn họ có cảm giác đã lạc vào thời cổ đại, được lắng nghe mỹ nhân gảy một khúc nhạc tuyệt diệu. Một lúc sau âm thanh cảm thán của MC vang lên mới đánh tỉnh bọn họ, cũng nhìn thấy bộ dáng kích động tán thưởng không ngừng của hắn.

Sau một hồi ban giám khảo thảo luận, Hiệu trưởng tiến lên sân khấu cầm micro khẽ ho, nói:

“Tôi rất bất ngờ khi năm nay lại có nhiều tiết mục xuất sắc như vậy, đặc biệt trong đó có một tiết mục rất tuyệt vời, chúng tôi cảm thấy tiết mục này rất xứng đáng đoạt giải nhất trong đêm nay.”

Ở phía dưới Mã Nghi Hân đang cười rất tự tin, lúc này cô ta thấy Lý Nhượng Hành biểu diễn, trong lòng cũng rất ganh tỵ, nhưng cô ta tin chắc mình sẽ đoạt giải nhất, cô ta còn phải chờ để hạ bệ bọn người Lý Nhượng Hành đâu, Hiệu trưởng nói tiếp:

“Tiếp theo tôi sẽ đọc tên tiết mục được giải, giải ba thuộc về tiết mục múa của Trương Tiểu Mai, giải nhì thuộc về tiết mục hát của Mã Nghi Hân, và người đoạt giải nhất của năm nay thuộc về tiết mục đàn tranh của Lý Nhượng Hành.”

Trương Tiểu Mai nghe kết quả xong thì nhảy cẫng lên ôm lấy Lý Nhượng Hành hoan hô, Lý Nhượng Hành cũng rất vui vẻ, sau một lúc hai người quay về phía Lý Nhượng Hành đang tròn mắt đứng bên cạnh, Trương Tiểu Mai đi đến trước mặt Mã Nghi Hân cười cợt nói: “Chúc mừng cậu được giải nhì nha, bất quá hình như vừa rồi có người nói sẽ cho chúng tôi mất mặt, là ai a, là ai a? Ha ha.”

Mã Nghi Hân tức giận đến thở không được, hét lớn một tiếng sau đó ôm mặt khóc lóc chạy đi. Trương Tiểu Mai chính là muốn nhìn thấy bộ dạng này của Mã Nghi Hân, hà hề xong quay về hướng Lý Nhượng Hành hỏi: “Bây giờ mình sẽ đi ăn mừng sao?”

Lý Nhượng Hành gật đầu nói: “Đúng vậy, anh Cảnh Tinh đang chờ chúng ta ở bên ngoài, mau thu dọn rồi đi mau.”

“Cậu muốn dọn đồ theo anh ta cũng không cần gấp như vậy a.” Trương Tiểu Mai cười hi hi trêu chọc.

Hai người vui vẻ thu thập nhanh chóng rời khỏi, tuy nhiên vừa ra khỏi phòng thay đồ liền đụng phải một đại phiến phức.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Từ Kiếp Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Cạn bã nam

Phương Mộc Đan

Thấy Trầm Dục Phong chắn ở cửa, Lý Nhượng Hành không tự giác lui về phía sau, cô cảm thấy nam nhân này tuyệt đối không có ý tốt, năm lần bảy lượt làm khó dễ Cảnh Tinh, lại còn có thái độ kiêu ngạo với cô. Lý Nhượng Hành chán ghét nhìn Trầm Dục Phong, hừ, chẳng phải là loại công tử thích có mọi thứ trong tay sao, hắn ta thấy cô không còn theo đuổi mình nữa thì lại cảm thấy mất hứng và muốn có cho bằng được, loại người này không phải cạn bã thì là gì.

Trương Tiểu Mai cũng chường mắt tên Trầm Dục Phong này, vội vàng kéo Lý Nhượng Hành sang một bên, đang định né tránh rồi đi thì Trầm Dục Phong đã nắm lấy cánh tay Lý Nhượng Hành ra vẻ thân thiết nói:

“Nhượng Hành, lúc nãy anh thấy em biểu diễn quá tuyệt, anh rất bất ngờ, thật không ngờ Nhượng Hành lại tài năng như vậy, anh nghĩ mình thích em mất rồi.”

Lý Nhượng Hành bị hấn nắm lập tức nổi giận, cổ vùng tay ra nhưng hấn càng thêm lực, định cầu cứu Trương Tiểu Mai thì nghe thấy hấn nói vậy liền không nhìn được nữa quát lớn:

“Anh nói gì vậy, mau buông tôi ra, nếu không đừng trách tôi không khách sáo.”

Trương Tiểu Mai bên thấy bạn mình bị Trầm Dục Phong khi dễ lập tức xông lên đẩy Trầm Dục Phong ra, bị đẩy bất ngờ nên Trầm Dục Phong cũng không phòng bị liền chao đảo lùi ra phía sau. Lúc này Trương Tiểu Mai chỉ thẳng vào Trầm Dục Phong nói:

“Anh đừng có quá đáng, tôi lập tức la lên đó.”

Trầm Dục Phong trừng mắt nhìn Trương Tiểu Mai, cô gái này dám đẩy hấn, nếu không phải có Lý Nhượng Hành bên cạnh, hấn đã dạy cho cô ta một bài học, sau đó cũng không để ý tới Trương Tiểu Mai nữa, quay sang Lý Nhượng Hành ánh mắt thâm tình nói:

“Anh biết em hiểu lầm anh với Nhượng Hi, anh chỉ coi em ấy như em gái, anh là thương hại tình cảnh của Nhượng Hi nên mới quan tâm em ấy một chút, thật ra người trước giờ anh thích là em, em cho anh thêm một cơ hội có được không, Nhượng Hành?”

Nghe những lời buồn nôn của Trầm Dục Phong, Lý Nhượng Hành lập tức có cảm giác muốn đánh người, rõ ràng lúc trước chán ghét mình ra mặt, mỗi lần hấn và Nhượng Hi xuất hiện đều kiếm chuyện khiến mình đau khổ, bây giờ lại nói người trước giờ hấn thích là mình, hấn cho mình là con ngốc sao.

Lý Nhượng Hành cười lạnh, khoanh tay trước ngực nhìn Trầm Dục Phong nói: “Anh có lầm lẫn cái gì không vậy, tôi chẳng phải đã nói rõ là tôi không có thích anh, lúc đó chẳng qua chỉ có ngưỡng mộ, nhưng bây giờ xem ra tôi không thích anh là đúng rồi, hơn nữa Lý Nhượng Hi sau khi nghe những lời này của anh không biết có cảm giác gì.”

Thấy vẻ mặt bất mãn của Lý Nhượng Hành nhìn mình, trong lòng Trầm Dục Phong có chút tức giận, không phải hấn đã đáp ứng thích cô ta rồi sao, không phải đây là điều cô ta muốn nhất sao, muốn giờ trò lạt mềm buộc chặt đến khi nào. Chẳng lẽ hiện tại cô ta thực sự thích Lâm Cảnh Tinh, khôn kiếp, cô ta đúng là loại phụ nữ dễ thay đổi mà.

“Có phải em vì giận anh nên mới quen Lâm Cảnh Tinh phải không, em tuyệt đối đừng qua lại với hấn nữa, hấn sẽ làm hại em đó.”

“Anh câm miệng, anh lấy tư cách gì mà chửi mắng Cảnh Tinh, anh mới là tên xấu xa.”

Lý Nhượng Hành thật sự không thể chịu đựng được có người nói xấu chồng mình như vậy, chồng mình trước nay luôn là người lỗi lạc, làm sao có thể từ miệng tên tiểu nhân này đi ra lại thành kẻ xấu xa, cô thật không muốn đứng ở đây đôi co với hấn nữa, nhưng mà người nào đó lại muốn như vậy, tiếp tục khuyên nhủ Lý Nhượng Hành:

“Em có biết Lâm Cảnh Tinh là loại người gì không, hắn là một tên công tử ăn chơi trác táng, phụ nữ qua tay hắn không loại nào không có, hơn nữa hắn lại đang tranh chấp tài sản với anh trai hắn, chắc chắn hắn ta muốn mượn sức em để đoạt Lâm thị chứ không phải thật lòng với em đâu.”

Trầm Dục Phong thực sự không phục, rõ ràng hắn điểm nào cũng vượt trội hơn Lâm Cảnh Tinh, không lý nào Lý Nhượng Hành lại từ bỏ hắn mà qua lại với Lâm Cảnh Tinh, hơn nữa còn vì hắn ta mà lớn tiếng với hắn, hắn thật không thể chấp nhận cho nên hắn nói ra toàn bộ việc xấu của Lâm Cảnh Tinh, để xem thử Lý Nhượng Hành sau khi nghe xong còn nghĩ Lâm Cảnh Tinh là người tốt nữa hay không.

“Chát!”

Trầm Dục Phong bị đánh lệch mặt sang một bên trợn mắt không thể tin, quay đầu sang trừng mắt nhìn chằm chằm Lý Nhượng Hành. Mà lúc này bản thân cô cũng cực kỳ tức giận, chỉ vào Trầm Dục Phong nộ khí nói:

“Tôi không cho phép anh xúc phạm bạn trai tôi, anh thực sự nghĩ mình rất tốt đẹp sao, tôi nói cho anh biết, ngay cả một góc anh cũng không so được với anh ấy, cho nên anh hãy thận trọng lời nói của mình, nếu có lần sau thì không đơn giản chỉ là một cái tát này đâu.”

Trương Tiểu Mai bên cạnh thấy vẻ mặt muốn ăn thịt người của Trầm Dục Phong lập tức chắn trước mặt Lý Nhượng Hành, tuy trong lòng có hơi sợ hãi nhưng vẫn cố nói: “Anh muốn làm gì, nơi này nhiều người qua lại, nếu anh dám động thủ chắc chắn anh sẽ phiền phức đó.”

Lý Nhượng Hành cũng không sợ hãi như Trương Tiểu Mai, trong lòng cô hiện giờ vẫn còn rất tức giận, liếc mắt nhìn Trầm Dục Phong rồi quay sang Trương Tiểu Mai nói: “Mình đi thôi Tiểu Mai, không nên để hạng người này khiến bản thân không vui.”

Nói xong kéo Trương Tiểu Mai đi ra ngoài không nhìn Trầm Dục Phong lấy một cái.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Từ Kiếp Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Dạy dỗ trần việt văn

Phương Mộc Đan

Lâm Cảnh Tinh nhìn thấy Lý Nhượng Hành và Trương Tiểu Mai đi tới với vẻ mặt không vui, liền nhu nhu đầu Lý Nhượng Hành hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao sắc mặt lại khó coi như vậy?”

Lý Nhượng Hành bĩu môi nói: “Lúc nãy xui xẻo gặp tên mặt dày, bị dây dưa một hồi đương nhiên là không vui rồi.”

“Đúng đó, đúng đó, anh không biết hắn ta đã nói...”

Trương Tiểu Mai đang nói nửa chừng thì bị Lý Nhượng Hành kéo áo, nháy mắt ra hiệu, Trương Tiểu Mai biết mình lỡ lời nên lập tức đưa tay bịt miệng mình lại. Lý Nhượng Hành cứng đờ cười cười nhìn Lâm Cảnh Tinh giải thích: “Tên kia chỉ nói mấy câu bậy bạ, em đều không để trong lòng, cho nên anh cũng đừng lo lắng.”

Lý Nhượng Hành rất lo lắng Lâm Cảnh Tinh sẽ nghi ngờ mình, chỉ là cô không muốn để hắn biết cô cùng Trầm Dục Phong có dây dưa, bản thân cô biết Trầm Dục Phong là một người nguy hiểm, cho nên cô tận lực tránh Trầm Dục Phong càng xa càng tốt, nhưng thật không ngờ hắn ta lại âm hồn bất tán như vậy.

Nhìn vẻ mặt chột dạ của Lý Nhượng Hành, Lâm Cảnh Tinh chỉ mỉm cười gật đầu sau đó bảo hai người lên xe, trước khi lên xe, Lâm Cảnh Tinh liếc nhìn về bóng người đang nhìn chằm chằm vào bọn họ đứng ở cổng trường, hóa ra là hắn.

Lúc trên xe, Trương Tiểu Mai đột nhiên nhớ đến gì đó chột chột Lý Nhượng Hành, nói: “Nhượng Hành, lúc nãy mình nhớ hình như anh mình có đến xem mình biểu diễn, nhưng mình lại quên gặp anh ấy mất rồi.”

Trương Tiểu Mai xấu hổ gãi đầu cười hi hi, Lý Nhượng Hành không biết nên nói với cô ấy như thế nào mới đúng. Suy nghĩ một hồi, Lý Nhượng Hành quay lại nhìn Trương Tiểu Mai đề nghị:

“Hay là bây giờ cậu gọi anh cậu đến nơi hẹn của chúng ta đi, mình cũng sẽ gọi chị Linh Gia đến, hôm nay chị ấy bận rộn không kịp đến xem mình biểu diễn cho nên vẫn chưa biết chúng ta thắng giải đâu.”

Trương Tiểu Mai nghe đề nghị của Lý Nhượng Hành vô cùng đồng ý, sau đó lại nhìn sang Lâm Cảnh Tinh rồi nháy mắt với Lý Nhượng Hành một cái, nhận được tín hiệu, Lý Nhượng Hành quay sang cười cười ôm lấy Lâm Cảnh Tinh mà nheo nói: “Cảnh Tinh à, anh thấy như vậy có được không, có nhiều người sẽ càng vui à.”

Nhìn bộ dạng của Lý Nhượng Hành như vậy Lâm Cảnh Tinh liền bật cười, nhéo mặt cô nói: “Tất nhiên là được, về sau em muốn thế nào cũng được, đừng quá câu nệ có được không?”

“Lão công là tốt nhất.”

Lý Nhựt Hành vui vẻ hôn lên má Lâm Cảnh Tinh một cái vang dội khiến tâm trạng Lâm Cảnh Tinh càng cao hứng hơn, độ cong trên môi ngày càng rõ ràng. Trương Tiểu Mai nhìn hai người trước mắt tình nồng ý mật thì da gà nổi đầy người, thật không thể chịu nổi cách thức hai người này sống chung mà.

Đến nơi, ba người Lý Linh Gia, Lý Dịch, Trương Hiểu Đông đã có mặt, ba người lúc đầu nhìn thấy Lâm Cảnh Tinh cũng bất ngờ, nhưng nhớ lại tin đồn gần đây với Nhựt Hành nên cũng bình thường trở lại tuy nhiên vẫn còn có chút không được tự nhiên. Lý Linh Gia và Lý Dịch từng thấy qua mức độ cung chiều của Lâm Cảnh Tinh đối với Lý Nhựt Hành cho nên trong lòng đã ít nhiều chấp nhận, còn Trương Hiểu Đông chỉ nhìn thấy phong độ của Lâm Cảnh Tinh khi giải quyết đám người Hồ Mạnh Phúc, trong lòng hẳn vẫn nghĩ Lâm Cảnh Tinh quen Lý Nhựt Hành chỉ vì muốn vui chơi qua đường, trong trí nhớ của hắn hình như Lâm Cảnh Tinh vẫn chưa từng qua lại với những cô gái học thức, hiền lành chẳng lẽ muốn đổi khẩu vị, mà cô bé này lại là bạn của Tiểu Mai em gái mình, sẽ không bị ảnh hưởng gì, vẫn là nên bảo Tiểu Mai tránh xa Lâm Cảnh Tinh thì hơn.

Lâm Cảnh Tinh lúc này cũng nhìn về phía ba người gật đầu chào hỏi, Trương Hiểu Đông cười cười tiến lên chào hỏi Lâm Cảnh Tinh: “Lâm thiếu, trùng hợp vậy, lúc này Tiểu Mai nói đi chung với hai người bạn thật không ngờ lại là cậu.”

Lâm Cảnh Tinh mỉm cười gật đầu: “Đúng vậy, tôi đi cùng Hành Hành, vô tình quen biết Trương Tiểu Mai.”

Hắn đương nhiên biết ý nghĩ của Trương Hiểu Đông, bản thân hắn cũng không thể buộc người ta không lo lắng cho em gái mình, cho nên lúc đầu nói rõ ràng vẫn tốt hơn.

Hiểu được ý muốn rạch ròi của Lâm Cảnh Tinh, Trương Hiểu Đông cũng tỏ vẻ hài lòng, trong lòng càng nể phục Lâm Cảnh Tinh thêm một bậc. Lúc mọi người sắp bước vào phòng karaoke đã đặt trước thì một tiếng nói bất quá vang lên:

“Hừ, đúng là ra đường không chọn ngày, lại đụng phải mấy tên phiền phức.”

Mấy người nhìn thấy là Trần Việt Văn vừa nói liền nhu nhu tránh thềm mắng “cậu mới là đại phiền phức a”. Lâm Cảnh Tinh cũng cảm thấy tên này quá phiền phức, kiếp trước cậu ta coi như cũng không quá xấu xa, chẳng qua chỉ là trẻ nhỏ bông bột, thiếu suy nghĩ nên khi bị đứa em trai chèn ép lại lựa chọn đi sai đường, xem ra kiếp này của cậu ta để cho mình chỉ dẫn đi.

Bị Lâm Cảnh Tinh nhìn chằm chằm như vậy hai chân Trần Việt Văn có cảm giác hơi nhũn ra, lắp bắp nhìn Lâm Cảnh Tinh nói: “Cậu nhìn tôi như vậy làm gì, đừng tưởng tôi sợ cậu nha.”

Lâm Cảnh Tinh cũng không để ý, quay sang nói với đám người đi cùng mình nói: “Mọi người vào trong trước đi, tôi có chuyện muốn nói với cậu ta.”

Đám người nghe vậy cũng gật đầu đi vào trong, Lâm Cảnh Tinh tiến lên trước mặt Trần Việt Văn, cậu ta lập tức lùi ra phía sau, hét to: “Cậu, cậu đừng làm vậy, tôi...”

Vẫn chưa dứt câu liền bị Lâm Cảnh Tinh tóm cổ áo lôi ra ngoài. Người vây xem thấy cảnh tượng này không khỏi thốt lên “thế giới này quả thực quá huyết tinh bạo lực rồi a”.

Sau khi lôi Trần Việt Văn đến quầy rượu, Lâm Cảnh Tinh im lặng gọi rượu, Trần Việt Văn bên cạnh vô cùng không thoải mái, chất vấn hỏi Lâm Cảnh Tinh: “Cậu rốt cục muốn nói gì với tôi, Lâm Cảnh Tinh tôi nói cậu, tại sao chỉ mới ba năm mà cậu lại thay đổi như vậy, ngay cả người bạn như tôi cũng không chịu nhận?”

Lâm Cảnh Tinh không trả lời câu hỏi của Trần Việt Văn, chỉ thản nhiên hỏi: “Cậu thật sự cho rằng cứ tiếp tục làm căng với Trần Việt Vũ là sẽ có thể giành quyền thừa kế Trần gia sao?”

Trần Việt Văn nghe Lâm Cảnh Tinh nói vậy cho rằng hắn đang chế nhạo mình lập tức bật dậy trừng mắt nhìn Lâm Cảnh Tinh quát: “Cậu có ý gì, hiện tại cậu có hơn gì tôi, sản nghiệp Lâm gia của cậu sắp rơi hết vào tay họ Trần kia rồi.” Sau đó lại cười lạnh, khinh thường nói: “Còn ở đó mà chế nhạo tôi, cậu lo mà chạy về hỏi chú Lâm cho rõ ràng đi.”

Lâm Cảnh Tinh cũng không vì mấy lời của Trần Việt Văn mà tức giận, ngược lại cong môi lắc lắc ly rượu nói: “Chắc cậu đã nghe qua cha cậu nói về việc bầu Tổng giám đốc của Lâm thị đi, nếu tôi đã có khả năng giúp Lâm thị chống đỡ qua thời điểm nguy kịch đó tất nhiên việc đòi lại Lâm thị với tôi cũng không quá sức, bất quá cậu biết không, Lâm thị, tôi không hề quan tâm chút nào.”

Trần Việt Văn nghe vậy thì kinh ngạc không thôi, lập tức hỏi: “Cậu thực sự buông tha Lâm thị? Cậu có biết sản nghiệp Lâm gia có bao nhiêu không? Cậu bị thần kinh sao?”

“Có thể trong mắt cậu sản nghiệp Lâm gia rất lớn, tuy nhiên trong mắt tôi nó lại chẳng là gì cả, nếu tôi nói cho cậu biết, tài sản trong tay tôi còn nhiều gấp mấy lần Lâm thị thì cậu nghĩ sao?”

Vừa mới nghe Lâm Cảnh Tinh nói vậy, Trần Việt Văn theo bản năng rất muốn cười, mắng hắn khoác lác, nhưng nhìn thần sắc thản nhiên của hắn, Trần Việt Văn lại cảm thấy không tự tin chút nào, sau một lúc suy nghĩ, Trần Việt Văn e ngại nói với Lâm Cảnh Tinh:

“Cậu nói cho tôi biết ba năm ở nước ngoài cậu đã làm những gì có được không?”

Nhìn dáng vẻ thận trọng của Trần Việt Văn hiện tại, Lâm Cảnh Tinh cảm thấy có chút hài lòng, trả lời: “Cảnh Hành là của tôi, trong sản nghiệp Trần gia

của cậu cũng có phần của tôi.”

“Cái gì?” Âm thanh của Trần Việt Văn quá lớn khiến người trong quầy đều quay lại nhìn hắn, Trần Việt Văn xấu hổ khụ một tiếng ngồi xuống, ghé lại gần Lâm Cảnh Tinh nhỏ giọng nói:

“Cậu lợi hại như vậy sao?” Sau đó về mặt lại buồn bã ỉu xìu cảm ly rượu một hơi uống sạch, sau đó không có sức sống nói với Lâm Cảnh Tinh:

“Cậu lợi hại như vậy cũng không có ích gì, Trần Việt Vũ lợi hại như vậy, lão cha của tôi cũng ủng hộ hắn như vậy, tôi làm sao mà đấu lại họ, bắt quá tôi không cam tâm, vì cái gì con trai trưởng như tôi lại bị cho ra rìa như vậy chứ.”

Thấy Trần Việt Văn thất vọng, Lâm Cảnh Tinh vỗ vai hắn an ủi: “Cậu đừng tự đánh giá thấp bản thân như vậy, cậu nghĩ Trần gia thực sự đáng cho cậu tranh giành sao, nội bộ Trần gia chia rẽ không phải cậu không biết, cho dù chiếm được Trần gia, cậu định dùng cả đời dọn dẹp bãi chiến trường của họ để lại sao, nói không chừng đến cuối cùng cậu cũng không có được gì cả.”

“Ý cậu là...” Trần Việt Văn ngốc lảng nhìn Lâm Cảnh Tinh. Không đợi Trần Việt Văn ngốc đủ, Lâm Cảnh Tinh đứng dậy nhìn Trần Việt Văn nói: “Nếu đã suy nghĩ kỹ thì đến tìm tôi, đừng để lúc nào tôi cũng nhìn thấy cậu ăn chơi ở những nơi như thế này.”

Nói xong Lâm Cảnh Tinh liền bỏ đi, trong lòng hắn cũng mong Trần Việt Văn thật sự hiểu rõ và chọn con đường đúng đắn cho mình, còn nếu như hắn ta vẫn không hiểu chỉ có thể trách đó là số mệnh của hắn ta quá đen đui mà thôi.

Khi vào trong phòng karaoke, Lâm Cảnh Tinh lập tức nhíu mày, âm thanh này quả thật không thể chịu nổi, nhìn tên Lý Dịch không biết đang hát hay đang hét Lâm Cảnh Tinh liền cảm thấy chán ghét. Lý Nhượng Hành nhìn thấy Lâm Cảnh Tinh đã đến, lập tức đứng dậy ôm lấy cánh tay Lâm Cảnh Tinh lắc lắc:

“Anh đến rồi a, qua đây, có muốn nghe em hát không?” Lý Nhượng Hành lôi kéo Lâm Cảnh Tinh ngồi xuống, chớp chớp mắt nhìn hắn hỏi.

Lâm Cảnh Tinh cười cười gật đầu, xoa đầu Lý Nhượng Hành nói: “Anh đương nhiên muốn nghe Hành Hành hát rồi.”

Nghe vậy, Lý Nhượng Hành hí hửng chọn bài, bốn người trong phòng thấy bài hát Lý Nhượng Hành chọn liền hóa đá, đây là bài hát mạnh cỡ nào a. Nhưng mà sau đó khi nghe Lý Nhượng Hành hát “Lão công, lão công, hôn bên trái một cái...” bốn người lập tức cảm thấy thế giới quan của mình đã bị phá hủy, Nhượng Hành a, đừng có bán manh như vậy có được không, còn cái tên Lâm Cảnh Tinh kia cũng đừng có cười đến đáng sợ như vậy chứ.

Bài hát tên là “Lão công tốt nhất thế giới”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Từ Kiếp Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Sự thật

Lý Nhượng Hành không thể tin nhìn đoạn video trước mặt, cô hiện tại vô cùng tức giận, thật không ngờ kiếp trước mình không phải chết do tai nạn mà là do có người giở trò, là ai có thù oán với cô lại ra tay độc ác như vậy. Lâm Cảnh Tinh tiến lên ôm Lý Nhượng Hành vào lòng, ánh mắt hắn lóe lên một tia sát khí, nói:

“Bọn người đứng sau giở trò hại em và cha Lý là một, hơn nữa lần trước bọn chúng ra tay không thành công lại tiếp tục lên kế hoạch thêm lần nữa.”

“Cái gì, anh nói bọn họ còn hại cả cha em, lại còn muốn hại em lần nữa?” Thấy Lâm Cảnh Tinh không nói gì, Lý Nhượng Hành cúi thấp đầu, lòng ngực phập phồng không ổn định, giọng nói có chút nghẹn ngào: “Rốt cục là ai có thâm thù đại hận với Lý gia? Là Lâm Nhượng Hi? Đúng vậy, chắc chắn là cô ta, hại chết em sau đó tiếp tục hại chết cha em, như vậy cô ta có thể chiếm đoạt toàn bộ tài sản của Lý gia.”

Lâm Cảnh Tinh thấy Lý Nhượng Hành như vậy thì đau lòng không thôi, khẽ vỗ nhẹ lưng của cô an ủi: “Anh nhất định sẽ không để em và cha Lý xảy ra chuyện, hơn nữa anh cũng sẽ giúp em đòi lại cả nợ kiếp trước lẫn kiếp này.”

Lý Nhượng Hành nằm trong ngực hắn lắc đầu, ánh mắt oán giận, uất ức nói: “Không cần, em muốn tự tay đòi lại nợ của Lý Nhượng Hi, em muốn cho cô ta biết cái giá phải trả cho việc lấy oán báo ân, nhà họ Lý nuôi dưỡng cô ta, thật không ngờ lại nuôi ra một con bạch nhãn lang.”

“Không được, trong chuyện này không chỉ có một mình Lý Nhượng Hi, mà còn có Trầm Dục Phong phía sau chống lưng, cho nên sau khi em bị tai nạn thì mọi bằng chứng phạm tội của Lý Nhượng Hi đã bị hắn ta xóa sạch, anh nghĩ kiếp trước hắn ta cũng có một tay trong việc hãm hại cha Lý và Lý gia, hắn ta là con người vô cùng nham hiểm, cho nên anh không thể em mạo hiểm, chuyện này vẫn cứ để anh giải quyết đi thôi.”

Vừa nghe Lâm Cảnh Tinh nói như vậy, Lý Nhượng Hành lập tức mở to mắt không thể tin, lúc sau lại trở nên ách khí, xoay người sang một bên, giận dữ nói: “Hắn ta thật đáng ghét mà, cha em cũng coi như đối xử với hắn không tệ, vậy mà hắn lại hợp mưu với Lý Nhượng Hi để chiếm đoạt Lý gia, không thể tự tay dạy cho bọn họ bài học sao em có thể cam tâm chứ.”

Nói xong, Lý Nhượng Hành nước mắt khóc lên, cô là khóc vì bản thân kiếp trước, thật không ngờ cô lại có thể bị những người mà mình từng coi là người thân và người yêu hại chết lại còn liên lụy đến cha, vậy mà sau khi sống lại cũng không thể chính tay mình báo thù, cô cảm thấy mình thật vô dụng.

Lâm Cảnh Tinh vội vàng đỡ dành Lý Nhượng Hành, nhẹ giọng nói: “Hành Hành đừng khóc có được không, anh sẽ rất đau lòng, anh biết em rất hận bọn họ, nhưng so với an toàn của em thì quan trọng hơn nhiều, nghe lời anh, đợi sau khi bọn họ nằm trong tay anh, lúc đó sẽ tùy em xử lý.”

Lý Nhượng Hành hai mắt đầm lệ đáng thương nhìn Lâm Cảnh Tinh: “Có thật không?”

Lâm Cảnh Tinh yêu thương hôn lên trán Lý Nhượng Hành, ôn nhu nói: “Chúng ta may mắn lắm mới tiếp tục cùng nhau đi thêm một kiếp, sứ mệnh kiếp này của chúng ta không phải để trả thù em có hiểu không? Anh không muốn em bị hận thù che mờ lý trí, anh sẽ giúp em trả thù, nhiệm vụ của em chỉ là sống thật tốt, làm vợ hiền của anh kiếp này mà thôi.”

Lý Nhượng Hành nghe vậy vừa thẹn thù vừa cảm động, cô biết Cảnh Tinh chỉ muốn tốt cho cô, cô cũng biết bản thân cũng không đủ sức để đối phó hai người Trầm Dục Phong và Lý Nhượng Hi, nhưng trong lòng lại không cam tâm, bây giờ lại được hân an ủi như vậy tức giận ban đầu cũng vơi đi, trên mặt cũng hiện lên nụ cười e lệ, dựa vào ngực Lâm Cảnh Tinh thủ thủ:

“Anh biết không, cả đời này của em may mắn nhất là gặp được anh và lấy anh làm chồng, nếu bỏ qua ân oán kiếp này, chúng ta cũng coi như viên mãn rồi, em cũng không mong gì hơn.”

Lâm Cảnh Tinh cười cười trả lời: “Hiện tại chúng ta không phải đang sống ở cổ đại, cũng không bị những giáo lý ràng buộc, anh muốn em kiếp này được thỏa sức tung bay, làm mọi điều mình muốn, sống một đời tự do tự tại.”

Lý Nhượng Hành rung rung nhìn Lâm Cảnh Tinh, cô cảm thấy mình quá may mắn khi được người đàn ông này yêu thương, lúc trước thân phận nữ sống ở cổ đại bị biết bao đạo lý nữ nhân ràng buộc, lúc đó cô cũng biết bao lần thầm khóc cho số phận mình, cứ nghĩ rằng có lẽ về sau sẽ chịu kiếp chung chồng, tệ hơn nữa có thể phải nhìn phu quân của mình túm tụm ái với nữ nhân khác mà bản thân còn phải tươi cười lo lắng chu toàn cho họ, có khi còn bị phu quân ghét bỏ. Tuy nhiên thật không ngờ cô lại gặp được hân lúc hân bị thương, rồi cứu hân sau đó vì hân mà cãi lời phụ mẫu nhất quyết lấy hân cho bằng được, cũng không màng tới việc hoàn toàn có thể chết đói khi hai người ra đi không có bất cứ vật gì trên người, thật may là cô đã không chọn sai người, hai người đã có thể như vậy mà nắm tay nhau tới già.

Hiện tại hai người lại một kiếp ở bên nhau, tuy nhiên tư tưởng cổ đại đã thấm vào trí óc sao có thể nói quên liền quên, từ thời gian gặp lại hân đến nay cô vẫn cứ mang tâm trạng dè dặt khi đối diện với hân mà quên mất rằng bản thân đang ở hiện đại, cũng không còn cái gọi là phu xướng phụ tùy nữa. Nhưng mà cô không ngờ điều bản thân không chú ý lại được hân quan tâm, điều này khiến cô làm sao không cảm động, người đàn ông tinh tế như vậy đi đâu tìm được người thứ hai.

Nhìn bộ dạng mèo nhỏ thích khóc của Lý Nhượng Hành, Lâm Cảnh Tinh nhìn không được bật cười, khẽ vuốt lên má của cô, ánh mắt Lý Nhượng Hành cũng mê ly nhìn hân, Lâm Cảnh Tinh nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn ngọt ngào mà cô cũng nhắm nghiền mắt đón lấy nụ hôn của hân.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Từ Kiếp Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Nói thật

Phương Mộc Đan

Hai người túm tụm ái một lúc Lâm Cảnh Tinh mới không tình nguyện buông Lý Nhượng Hành ra, nhìn hai gò má cô đỏ ửng lửa nhiệt trong người Lâm Cảnh Tinh càng lúc càng lớn, thậm chí hận thời điểm quá sớm, cô vẫn chưa đủ mười tám, việc này khiến hân nghẹn một bụng, đúng là sự tra tấn ngọt ngào mà.

“Hành Hành nhanh lớn một chút có được không?” Nghe giọng điệu bắt đấm đĩ của Lâm Cảnh Tinh, Lý Nhượng Hành cảm thấy vô cùng buồn cười, nam nhân này sao lại có lúc trẻ con như vậy chứ. Sau đó lại đưa tay vuốt xuống bụng mình, khẽ nói:

“Không biết Hiền nhi và Minh nhi có theo chúng ta đến đây không?”

Khuôn mặt Lâm Cảnh Tinh hiện lên nụ cười hòa ái hiếm thấy nhưng vẫn hừ một tiếng nói: “Hai đứa đó nếu đến đây, anh trước tiên sẽ đánh tụi nó một trận, em không biết tang ki của chúng ta bọn nó làm không hợp ý anh chút nào.”

Lý Nhượng Hành liếc Lâm Cảnh Tinh một cái, giọng điệu xem thường nói: “Anh chỉ giới giả vờ, chẳng phải trong lòng anh đang rất tự hào khi dưỡng dục hai đứa con nên người sao, một đứa làm quan phong vũ trong triều, một đứa nối nghiệp anh trở thành hoàng thượng, hơn nữa đối với trường bối chúng ta còn thập phần kính trọng, con cái như vậy cũng coi như phúc phận của chúng ta rồi.”

“Ha ha, được được, là phu quân sai, là phu quân sai.” Lâm Cảnh Tinh bật cười sau đó lôi kéo Lý Nhượng Hành hôn hôn một trận, chỉ nghe cô mắng “đáng ghét” như mèo cào ngứa vào tim hân.

Lâm Thái An cùng Triệu Lệ Tinh từ bên ngoài về nghe người làm nói Lâm Cảnh Tinh đưa bạn gái về, hiện hai người đang ở trên phòng, khiến hai vợ chồng Lâm Thái An rất bất ngờ, lúc trước Tiểu Tinh dù có kết giao bạn gái cũng không đưa về nhà, sao bây giờ lại... và lại còn dẫn lên phòng, phải biết Tiểu Tinh ghét nhất là có người lạ vào phòng nó a, chẳng lẽ cô gái này đặc biệt?

Lúc này, Lâm Cảnh Tinh nói muốn dẫn Lý Nhượng Hành ra ngoài một chút, vừa bước xuống lầu liền nhìn thấy hai vợ chồng Lâm Thái An đang nhìn về phía bọn họ, Lâm Cảnh Tinh kéo Lý Nhượng Hành tới trước mặt bọn họ, nhìn hai người rồi gật đầu chào sau đó giới thiệu: “Cha, dì, đây là Nhượng Hành, bạn gái của con.” Lý Nhượng Hành cũng đồng dạng mỉm cười chào hỏi: “Cháu chào bác, chào dì.”

Nhìn cô bé này Triệu Lệ Tinh rất bất ngờ, Tiểu Tinh từ khi nào có một cô bạn gái xinh đẹp, lễ phép như vậy chứ. Bà quan sát hai người một hồi thì cười lôi kéo tay Lý Nhượng Hành nói:

“Nhượng Hành phải không, ngồi ngồi.” Bà hài lòng nhìn Lý Nhượng Hành, khí chất thanh nhã như vậy lại còn hiền lành lễ phép sau này chắc chắn là người vợ tốt, xem ra ánh mắt Tiểu Tinh lần này nhìn không có sai.

“Con ở lại dùng cơm với nhà đi có được không, hôm nay đi sẽ đích thân xuống bếp nấu ăn cho cả nhà.” Triệu Lệ Tinh vừa cười nói vừa vỗ vỗ bàn tay của Lý Nhượng Hành.

Lý Nhượng Hành từ nãy giờ cũng đã thầm quan sát bà, cô biết Cảnh Tinh có một người mẹ kế, nhưng cô chỉ nghe người khác nói bà hiền lành lại khéo léo, chứ chưa nghe Cảnh Tinh nói về bà ấy bao giờ, cho nên cô cũng không biết thực hư như thế nào. Bây giờ thấy bà ấy nhiệt tình với cô như vậy, và lại ánh mắt quan tâm cùng hài lòng không thể giả được, cô cảm thấy người mẹ kế này cũng không thể chê được, nhìn sang phía Cảnh Tinh thấy anh ấy cũng là một mặt điềm nhiên không có dấu hiệu bất mãn, cho nên có thể nói cảm giác của cô chắc là không sai rồi.

Lý Nhượng Hành hướng về Triệu Lệ Tinh nhu thuận đáp: “Dạ, hay là để con giúp dì một tay có được không?”

Triệu Lệ Tinh lại bất ngờ khi nghe Lý Nhượng Hành nói muốn giúp, sau đó lập tức cao hứng, lôi kéo cô đi vào bếp.

Lý Nhượng Hành tuy lấy Lâm Cảnh Tinh không làm dâu hầu hạ mẹ chồng nhưng cô cũng có hai đứa con dâu, cho nên đương nhiên cô biết rõ suy nghĩ của người làm mẹ chồng mong muốn có một đứa con dâu như thế nào, chưa nói đến cô từng là lão phụ nhân sống mấy chục năm, trò chuyện cùng người lớn cũng không thể nào làm khó được cô. Vì vậy cô cùng Triệu Lệ Tinh trong bếp vừa nấu nướng vừa trò chuyện, càng nói càng hợp nhau, đến nỗi Triệu Lệ Tinh cũng cảm thấy hận không thể sớm đón Lý Nhượng Hành về Lâm gia.

Lúc này Lâm lão gia từ cũng trở về sau khi đi đánh cờ với mấy người bạn của ông xong. Lâm Cảnh Tinh thấy ông nội về liền đứng lên đi tới đón ông. Lâm lão gia từ thấy Lâm Cảnh Tinh cũng ở nhà thì mặt mày cao hứng, vỗ vai hân cười nói:

“Tiểu Tinh a, dạo này ông nội ít gặp được con quá, bận lắm sao?”

Lâm Cảnh Tinh gật đầu trả lời: “Đúng vậy ông nội, chỉ nhánh Cảnh Hành trong nước gặp một số vấn đề cần con giải quyết.”

Lâm lão gia từ lại hỏi tiếp: “Chuyện ở chi nhánh Cảnh Hành cần con giải quyết? Như vậy con giữ chức vụ gì trong Cảnh Hành?”

Đây cũng là vấn đề mà Lâm Thái An cũng muốn biết, tuy nhiên ông lại sợ con trai giữ chức vụ không cao, nếu hỏi có khi nào khiến nó không vui hay không, nói thật trong thâm tâm ông vẫn muốn để Tiểu Tinh về Lâm thị làm việc, dù sao cũng là con trai ông, chắc chắn ông sẽ không để nó làm nhân viên quen bị người ta chèn ép.

Lâm Cảnh Tinh cười cười trả lời: “Cảnh Hành là của con.”

“Cái gì?” Lâm lão gia từ và cha Lâm đều đồng loạt kêu lên, dọa cả Triệu Lệ Tinh cùng Lý Nhượng Hành trong bếp, hai người nghe tiếng hét của cha con Lâm lão gia từ cũng kéo nhau chạy ra xem chuyện gì xảy ra, Triệu Lệ Tinh nghĩ có khi nào Tiểu Tinh lại chọc giận hai người đó rồi không, nhưng mà có Tiểu Hành ở đây cũng không thể để bọn họ đánh Tiểu Tinh a.

Hai người vừa chạy ra thì thấy Lâm lão gia từ cùng cha Lâm mở to mắt nhìn chăm chăm Lâm Cảnh Tinh, còn Lâm Cảnh Tinh thì vẫn cứ ung dung ngồi đó không nói gì. Triệu Lệ Tinh thấy tình huống như vậy vội vàng khuyên nhủ: “Hai người có gì từ từ nói được không, đừng tức giận, đừng tức giận.”

Lý Nhượng Hành cũng tiến lên đứng sau lưng Lâm Cảnh Tinh chột chột vai hân, thấy bộ dạng sợ sệt của cô như vậy, Lâm Cảnh Tinh vội đưa tay sờ đầu cô an ủi: “Không có chuyện gì, anh cùng ông nội và cha chỉ đang trò chuyện với nhau thôi, không phải cãi nhau.”

Lâm lão gia từ cũng lên tiếng giải thích: “Đúng đó, chúng ta không phải cãi nhau, con dâu và cháu dâu đừng lo lắng.”

Bị Lâm lão gia từ gọi là cháu dâu, Lý Nhượng Hành xấu hổ không thôi, hai má cô đỏ bừng vội vàng cúi thấp đầu xuống. Triệu Lệ Tinh thấy không có chuyện gì cũng kéo Lý Nhượng Hành trở lại vào bếp, để không gian cho ba người đàn ông nói chuyện. Lâm Thái An lúc này cũng không được trấn tĩnh như Lâm lão gia, dù sao trước giờ ông cũng chưa từng trải qua cú sốc gì lớn, vẫn nhìn không được hướng về Lâm Cảnh Tinh hỏi:

“Cảnh Hành đúng là của con? Con đã làm thế nào a?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Từ Kiếp Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Bị bắt

Phương Mộc Dân

Lâm Cảnh Tinh đưa tay dụi dụi mí mắt, thầm nghĩ lão cha này của mình quả nhiên cũng không có bao nhiêu định lực, thảo nào người ngoài đều nói Lâm gia đời thứ hai và thứ ba đều kém cỏi. Nhìn xem, Lâm lão gia tử không phải vẫn đang bình tĩnh sao, ánh mắt nhìn hắn cực kỳ sắc xảo lại có chút tán thưởng, hắn thích. Lâm Cảnh Tinh khẽ khụ một tiếng nói:

“Như con vừa mới nói, Cảnh Hành là của con, là con thành lập khi bên Mỹ, con không định giấu ông nội và cha, chỉ là đợi thời điểm thích hợp để nói.”

Lâm Thái An lúc này mới bình tĩnh lại một chút, lấp bắp hướng Lâm Cảnh Tinh hỏi: “Con lấy đâu ra vốn mà thành lập công ty?”

Lâm Cảnh Tinh cười cười: “Con chơi thắng cổ phiếu.”

Nghe thấy vậy Lâm lão gia tử và Lâm Thái An kinh ngạc nhìn nhau, sau đó Lâm lão gia đột nhiên bật cười lớn, rất tốt, rất tốt, người Lâm gia quả nhiên không chịu thua kém. Lâm Thái An cũng vô cùng cao hứng nhìn Lâm Cảnh Tinh, con trai ông từ lâu đã hơn hẳn ông rồi.

Lúc này hai người Triệu Lệ Tinh và Lý Nhượng Hành đã làm xong cơm, nhìn một bàn cơm canh đầy đủ hương vị, Triệu Lệ Tinh không khỏi hài lòng nhìn Lý Nhượng Hành, lúc đầu bà tưởng cô chỉ có thể làm những món đơn giản, phải biết nhìn sơ qua bàn tay nổi nà của cô thì sẽ nghĩ ngay cô chưa từng đụng đến một nhánh rau, chứ nói chi là nấu ăn. Mà sự thật đúng là như vậy, mười mấy năm sống ở hiện đại cộng thêm mười mấy năm làm tiểu thư danh môn ở cổ đại quả thật cô chưa bao giờ đụng đến những thứ này, cũng chưa từng làm qua việc gì nặng nhọc, chỉ khi đi theo Lâm Cảnh Tinh lang bạt không thể nào không tự mình gánh vác một ít khó khăn trong nhà cùng với hắn, do đó mà phải học nấu nướng, làm việc nhà này nọ, cô cũng rất đau lòng chồng mình cực khổ đâu.

Bữa cơm hôm nay được hai lão đầu khen ngợi tấp tểch, khi nghe Triệu Lệ Tinh nói đa phần các món ăn đều là do Lý Nhượng Hành làm thì lại ồn ào nói cháu dâu, con dâu ngoan, nhà họ Lâm thật có phúc khiến Lý Nhượng Hành xấu hổ đến hận không thể rứt đầu mình vào áo, Lâm Cảnh Tinh nhìn thấy vậy trong lòng cũng rất đắc ý, ngoài mặt không có bao nhiêu biểu cảm nhưng trong lòng đã sớm nở hoa.

Sau khi dùng cơm xong Lý Nhượng Hành cũng xin phép được ra về, Lâm Cảnh Tinh tất nhiên là người đưa cô về. Ngồi trên xe hai người âm áp tựa vào nhau, hai tay đan vào nhau, khung cảnh nhìn vào quá yên bình, trong lòng hai người họ cũng chỉ mong về sau hai người cứ như thế này. Khi bọn họ lái xe qua một cửa hàng bán đủ các loại chè, Lý Nhượng Hành nhìn thấy liền thèm, Lâm Cảnh Tinh thấy cô như vậy cũng cười cười rồi nói sẽ vào mua cho cô, bảo cô ngoan ngoan ngồi trong xe đợi hắn.

Lý Nhượng Hành đang lúc cao hứng đợi Lâm Cảnh Tinh trong xe thì đột nhiên có một chiếc xe chấn lên phía trước xe cô, sau đó một đám người mặt mày hung dữ bước ra, đàng đàng sát khí tiến về phía xe cô, Lý Nhượng Hành hoảng sợ vội vàng khóa chặt cửa xe, vừa mới định lấy điện thoại gọi cho Lâm Cảnh Tinh thì nghe “xoảng” một tiếng, cửa xe và kính chắn phía trước bị người ta đập bể, bọn chúng lôi Lý Nhượng Hành ra ngoài, cô la lên: “Các người là ai, tránh ra, cứu tôi với”. Cô vừa mở miệng kêu cứu thì bị một tên đánh một phát vào gáy khiến cô bất tỉnh.

Đợi đến khi Lâm Cảnh Tinh mua đồ đi ra thì thấy cửa xe bị người ta đập bể, trên đó còn có những vết máu vẫn còn mới mà Lý Nhượng Hành đã không thấy đâu.

Lâm Cảnh Tinh cảm thấy bản thân sắp điên rồi, hắn biết Cảnh Hành của hắn đã bị bắt đi hơn nửa còn bị thương, chết tiệt. Vương Minh nhận được cuộc gọi của Lâm Cảnh Tinh lập tức chạy đến ngay hiện trường thì thấy Lâm Cảnh Tinh ngồi gục bên đường, lúc này trong điện thoại tuy giọng hắn thấp phàn phàn bình tĩnh nhưng hắn đã là trợ lý của Lâm Cảnh Tinh bao nhiêu năm rồi đương nhiên nhận ra trong giọng nói anh ta có phần nào âm trầm cùng đè nén, liền cho rằng đã có chuyện vô cùng nghiêm trọng xảy ra, bây giờ nhìn thấy bộ dạng của Lâm Cảnh Tinh đáng sợ như vậy liền biết suy nghĩ của mình là rất chính xác.

Nhìn thấy Vương Minh đến, Lâm Cảnh Tinh đột nhiên đứng phắt dậy khiến Vương Minh giật mình suýt nữa ngã ra phía sau. Lâm tổng, anh đừng có dọa người như vậy có được không, trái tim của tôi không được khỏe lắm a. Lâm Cảnh Tinh cũng không quan tâm, nhìn Vương Minh phân phó: “Cậu thực hiện chuyện tôi giao ngay lập tức.”

Vương Minh trở mặt nhìn Lâm Cảnh Tinh, ngập ngừng nói: “Lâm tổng, như vậy có được không, nếu công khai nó ngay bây giờ không có lợi cho chúng ta.”

Ánh mắt Lâm Cảnh Tinh chứa đầy tia máu, trợn mắt nhìn Vương Minh, quát lên: “Làm ngay lập tức.”

Vương Minh bị Lâm Cảnh Tinh dọa đến lập tức cam đoan hoàn thành nhiệm vụ, sau đó lại liếc nhìn Lâm Cảnh Tinh nói: “Lúc này tôi đã nhờ người chuyển đoạn băng quan sát tại khu vực này qua máy, anh có muốn xem không?”

Lâm Cảnh Tinh dứt khoát nói: “Lên xe!”

“Camera quay lại khoảng cách quá xa nên không nhìn rõ bảng số xe, nhưng chỉ cần cho tôi một chút thời gian, tôi sẽ tìm ra được. Nhưng mà Lâm tổng, anh xem, ở phía này có một chiếc xe, theo camera thì thấy chiếc xe này đã theo xe anh cùng lúc với bọn bắt cóc, điều này thật không bình thường, nếu là người qua đường, thấy có bắt cóc sẽ không bình thân như vậy, hơn nữa còn rời đi sau khi đã bắt Lý tiểu thư, anh nói này là thế nào?”

Lâm Cảnh Tinh trầm ngâm nhìn chiếc xe, một hình ảnh chọt lóe trong đầu, sau đó lại càng tức giận, bàn tay bóp chặt đến mức có thể nghe tiếng xương phát ra, lại là hắc sao, cực kỳ tốt!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Từ Kiếp Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.